CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

"And the Spirit and the bride say, come. And let him that heareth say, come."
Rev. 22:17

OCT. 20th, 1961 - No. 517 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

Onder hetzelfde Kruis

door Dr. R. Kooistra

Nu Ds. H. J. Hegger een tocht door Canada maakt en op vele plaatsen spreekbeurten vervult, herinnert dit mij aan een overgeslagen plicht. U weet: van uitstel komt afstel. U zou mij in hetzelfde verband ook kunnen herinneren aan een spreekwoord over de goede voornemens. Nu gaan spreekwoorden niet altijd op. Een uitgestelde zaak behoeft nog geen afgesneden zaak te worden. En goede voornemens kan men ook gebruiken op weg naar het hemels Vaderland.

Maar ter zake. Al geruime tijd stond het boekje van Ds. H. J. Hegger, getiteld: **"Onder hetzelfde Kruis** bij het rijtje van te-bespreken-boeken in mijn kast. Mede in verband met het voorgenomen bezoek van Ds. Hegger nam ik het ter hand en wil dus nu mijn belofte aan de uitgevers van Calvinist-Contact inlossen. Dit heeft ook nog een andere reden. October is namelijk een goede maand om dit te doen. Deze maand sluit met de Hervormingsdag, die aan de rooms-katholieke Allerheiligendag voorafgaat en ons het conflict tussen Rome en de Reformatie weer opnieuw onder de aandacht brengt.

In dit boekje zet Ds. Hegger zijn reeks van publicaties in verband met de verhouding tussen de reformatie en de roomse kerk voort. Eerst heeft hij in zijn "Mijn weg naar het licht" een meer persoonlijk getuigenis gegeven, iets, wat hij zelf noemt "een kijkje op Gods werk in mijn ziel." Daarop volgde als tweede boek: "Moeder, ik klaag U aan", waarin hij vooral aan het weerleggende element aandacht geschonken heeft en met de Heilige Schrift in de hand de vele dwalingen van de rooms-katholieke kerk tracht aan te tonen. In dit derde geschrift wil hij naar het woord in 2 Tim. 4:2 "met alle lankmoedigheid" te werk gaan in het gesprek met onze rooms-katholieke medechristenen.

Het is altijd weer een genot met een goed-gelovige rooms-katholiek te mogen spreken. Deze afgelopen zomer had ik nog zo'n gesprek. Hoewel ik tot mijn teleurstelling moest constateren, dat deze man de socialistische beginselen van de New Democratic Party was toegedaan, bemerkte ik anderzijds, dat hij begrip had voor de toenemende secularisatie die wij rondom ons waarnemen. Het doet ons in zekere zin ook goed, als wij de premier van Quebec, the Honourable Jean Lesage, de verzekering horen geven, dat zijn provincie bedoelt een Christelijk land te zijn. Er zijn verbindingselementen tussen ons calvinisten en de rooms-katholieken, die we niet voorbij mogen zien. Daarom ook moeten we de gedachte van mogelijke coalitie of samenwerking met hen op politiek, maatschappelijk, cultureel en opvoedkundig terrein niet bij voorbaat uitsluiten. Bij onze Zuiderburen heeft het "liever turks dan paaps" misschien wel eens tot een te negatieve houding ten aanzien van de rooms-katholieken geleid. Men heeft daar zelfs de gedachte aan staatssubsidie voor de bijzondere school afgewezen met het argument: "Als wij het krijgen, krijgen zij het ook! En we moeten op onze hoede zijn voor het roomse of zwarte gevaar." Mijn antwoord zou zijn, dat we niet bang behoeven te zijn voor de erkenning van de rechten van de rooms-katholieke medeburger, in feite is de negering van die rechten veel gevaarlijker dan de erkenning ervan. Nu ziet men tenminste dat in de U.S.A. vele "public" scholen geruisloos omgezet zijn in rooms-katholieke scholen.

Anderzijds echter zullen we de verschilpunten geen ogenblik mogen verdoezelen. "Juist vanuit de eenheid, die er nog altijd tussen ons is, is de kloof, die ons scheidt, des te tragischer," zegt Ds. Hegger.

Al zullen we de rooms-katholieken kunnen uitnodigen om met ons te strijden tegen de secularisatie van "de wereld", dit mag ons niet weerhouden **ook** onze stem te verheffen tegen wat wij moeten zien als de secularisatie in de kerk, met name in de rooms-katholieke kerk.

Wie daarin beter inzicht wil verkrijgen, doet er goed aan, dit boekje van Ds. H. J. Hegger eens aandachtig te lezen. Het is verbazend eenvoudig geschreven en toch voelt ge dat deze eenvoud niet ten koste gegaan is van de waarheid. Hegger geeft geen over-simplificaties van het rooms-katholieke dogma. Daarvoor kent hij Rome te goed en is hij te lang één van de dienaren van deze kerk geweest.

Wat mij sterk opviel in dit boekje is de herhaling van het thema: "Wij, protestanten en rooms-katholieken". Telkens weer wijst de schrijver op het verbindende element, om daarop te laten volgen: "maar nu begrijpen we niet, waarom U dan toch zegt...."

Wij zijn het er over eens, dat de mens God's genade nodig heeft om behouden te worden, maar nu begrijpen we niet dat U daarna het behoud van de zondaar plaatst in het ontvangen van de Sacramenten der kerk. De Here Jezus "heeft toch niet gezegd: Wie in Mij gelooft en zijn doodzonde met de soort en het juiste aantal aan de priesters belijdt, heeft het eeuwige leven." (blz. 29)

Zo komen allerlei onderwerpen ter sprake, zoals de goede werken, de heiligenverering, de paus, de mis, de H. Schrift enz. Samenvattend mogen we zeggen, dat het een boekje is, dat betrouwbare voorlichting geeft op een moeilijk begaanbaar terrein in duidelijke en rechtstreekse taal. Wie rooms-katholieke vrienden heeft doet wel dit te lezen en zo mogelijk het hen ten geschenke te geven, om er over door te praten.

WERELDKAMPIOEN. William C. Dixon van Brampton, Ont. won het Wereldkampioenschap Ploegen. De wedstrijden werden gehouden in Crignon, Frankrijk. Hij werd vereerd met een vergulde ploeg, met inscriptie: "Let peace cultivate the fields".

IK ZIE WAT JIJ NIET ZIET

De Franse journalist Jean Guitton heeft een bezoek gebracht aan Taizé, het bekende protestantse klooster. Hij heeft daaraan een hele pagina gewijd in het bekende Franse dagblad *Figaro*. Naar aanleiding daarvan schrijft Ds. Winter in de *Lettres de Paron*: "In verschillende protestantse bladen is op deze reportage gereageerd en soms zijn felle artikelen tegen dit roomsachtig gedoe gepubliceerd. Er behoort tegenwoordig enige moed toe om tegen Rome te waarschuwen, de mensen zijn zo maar op hun oecumenische tenen getrapt.

Maar soms kan het er toch te gortig worden. Zo heeft die brave 'protestantse' klooster-overste Schutz tot Jean Guitton gezegd: 'Ik heb gezworen dat ik nooit een oordeel zal vellen over de Roomse Kerk; ik zie in haar en in allen, die haar op aarde vertegenwoordigen het beeld van onze Heer. En dit kan ik u wel zeggen, dat ik dat beeld met bijzondere intensiteit zie in de tegenwoordige paus.' Laten wij het maar niet te ernstig opvatten en eens lachen, opdat wij niet wenen. Hier geldt nu werkelijk: Ik zie, ik zie wat jij niet ziet. In elk geval: Van op de Schrift gegrond belijdend protestantisme zien wij hier niets meer."

(ICN)

TO THE POINT

DE ZINGENDE GARGARIN

Het is al weer enige tijd geleden, dat heel de wereld in opschudding was over het succes van Rusland ten aanzien van "space travel". Ook dit ongelooflijke feit werd al spoedig "bijgezet" in de files der vergetelheid. Wij kunnen niet te lang stilstaan, zelfs niet bij zulke prestaties, in de tijd waarin wij leven.

Maar één ding is mij uit alle verslagen bijgebleven. Dit: dat Gargarin terugkerende naar moeder Aarde temidden van alle drukte, dit woord liet vallen: "Mooi, wondermooi was het toen ik de wereld daaronder mij zag en alles om mij heen. Ik kon het niet helpen, maar ik moest zingen".

"Ik moest zingen . . ." Waarom zong deze man? Het zal geen jazz of de laatste "hit parade" geweest zijn. Een communistisch strijdlied misschien. Maar wat het ook geweest moge zijn, een Christen kan niet verbaasd zijn over de zingende Gargarin.

Wat anders was de ervaring van deze man dan een nieuw uitzicht op het wonderwerk van Gods schepping? En wat anders vinden we in de Bijbel dan die Goddelijke kracht uitgaande van de schepping. Waardoor én engelen én mensen zingen gaan. Waardoor ze wel moeten uitbarsten in lovende, prijzende, verheerlijkende zang? "Toen de morgensterren tesamen vrolijk zongen . . ." (Job 38:7). En lees Psalm 8 of 104.

En zo zingt de Kerk van alle eeuwen (inderdaad alle, *oude en nieuwe Testament) de lof van Hem, die het alles heeft geschapen. Om niet te spreken van de Kerk in de hemel (Openbaring* 19).

In die rij van zangers werd nu ook Gargarin ingevoegd. Zijns ondanks! Want hij zal het niet geweten hebben, noch hebben willen erkennen, dat in zijn zingen was de kracht van Hem, die zelfs zijn vijanden dwingt Hem veinzend hulde te brengen.

Karl Barth zei over deze eerste space traveller: "De arme man, ook hij zal, gelijk wij allen, eerst verantwoording moeten afleggen van wat hij in dit leven gedaan heeft. Dat is de diepste zin ook van mijn leven, als van ieder ander".

En dan zal God vragen: "Waarover zong je, Gargarin, en waarom . . .?"

Ja, waarom zong Gargarin? Omdat hij moest, naar zijn eigen getuigenis.

Waarvan zong hij? Waarvan anders dan van de glorie van Hem, die geweldig is over de gehele aarde, van Wien hij echter zelf niet getuigen wilde! ●

"HARING EN WITTEBROOD". Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van de 3 October Vereniging was de viering van Leidens ontzet dit jaar extra feestelijk. Foto: "Boisot", de aanvoerder van de "Watergeuzen", overhandigt burgemeester Jhr. Mr. F. H. van Kinschot "wittebrood en haring".

"Geen geldig gewetensbezwaar"

In ons nummer van 6 October j.l. publiceerden wij op pagina 3 een communicatie van "The Committee for Justice and Liberty". Naar aanleiding hiervan ontvingen wij reacties. Wij hadden dit verwacht en wij willen onze lezers in de gelegenheid stellen hun mening te uiten. De plaatsing van deze reacties betekent uiteraard niet dat ons blad met de inhoud noodzakelijkerwijs instemt. Het vraagstuk van de christelijke vrijheid is hier in het geding, waarvan het waarschijnlijk goed zou zijn als wij daarover klaarheid en zo mogelijk eenheid van gedachte krijgen. Het hieronder gepubliceerde is dus vooralsnog voor rekening van de schrijvers. *Redactie*

"RECHT EN VRIJHEID"

Via ons blad hebben wij de laatste weken kennis kunnen maken met een nieuw verschijnsel op ons "Dutch-Canadian" Christelijk erf: het Comité voor Recht en Vrijheid (Committee for Justice and Liberty).

Aanleiding tot de oprichting van dit comité waren de moeilijkheden, die een tweetal leden van de Weston Christian Reformed Church ondervonden met de Union. De gedachte leeft nu bij meerderen, dat deze broeders door een Arbitration Board onrecht is aangedaan door een bepaalde interpretatie van het Collective Agreement aan te merken als de enige juiste lezing — welk besluit uitliep op een ontslag van de beide betrokken broeders uit hun dienst bij de Board of Education.

Het is een goede gedachte geweest van de oprichters van het bovengenoemde comité om de betrokken broeders te helpen bij het vinden van recht. Ontslag is een vreselijk ding, zoals wij reeds eerder schreven in dit blad; indien de gronden voor het geven van ontslag niet deugen, en er iets aan gedaan kan worden, dan moet er geprobeerd worden om de ontslagverlening langs wettige weg ongedaan te maken.

In zover de bedoelde commissie dit bedoelt te doen, heeft ze recht op ons aller sympathie. Dit is een belangrijk stuk christelijk-sociale arbeid.

Ons wordt echter meegedeeld, dat de commissie bij dit ene geval niet wil blijven staan, maar veel verder wil gaan in haar werk; en daarbij interesseert het ons dan, in welke richting men verder wil gaan.

Het mag van de commissie verwacht worden, ook al omdat zij de financiele steun van onze mensen vraagt voor haar werk, dat zij de lezers van dit blad ten aanzien van deze vraag niet in het onzekere laat.

Hetgeen hierover van de zijde der commissie tot nu toe gezegd is, is naar mijn gedachten niet erg duidelijk geweest, en stelt niet zo erg gerust.

Ze dient zich aan als een commissie voor "recht en vrijheid", twee mooie woorden, die echter allesbehalve vaststaande begrippen aanduiden. Zelfs nog niet, wanneer er wordt gezegd, dat men heeft gekozen voor die opvatting van Recht en Vrijheid zoals die ons wordt voorgehouden in Gods Woord — gezien de geschiedenis van het "Sociale Leven" mag hier heus nog wel geinformeerd worden: en wat zegt Gods Woord, naar uw gedachte, nu over dat recht en vrijheid? Calvinisten zijn nooit tevreden geweest met een bloot-formeel beroep op "Gods Woord".

Er wordt in het vervolg van het stukje van het comité in Calvinist-Contact # 515 wel gezegd, dat "het overduidelijk is, dat ons als christenen die vrijheid wordt ontzegd door de bepalingen in de huidige wetgeving vervat"; en even verder, dat "het dringende probleem is, dat Gods ordinanties met voeten zijn getreden".

Het moet mij van het hart, dat dit zware woorden zijn, die naar mijn gedachte niet gemakkelijk kunnen worden waar gemaakt. Het is helemaal niet "overduidelijk" dat aan "ons, christenen" in dit land de vrijheid wordt "ontzegd" door de vigerende arbeidswetgeving. Men moge van gedachte zijn, dat bepaalde wetten de vrijheid van een mens of van een christen beperken, maar daarmee wordt aan "ons, christenen" die vrijheid nog niet "ontzegd".

En als dit onrecht ten aanzien van de christenen zo "overduidelijk" is, wat moet ik dan denken van de vele ware gelovigen van dit land buiten onze kring?

Mijn probleem ten aanzien van de tweede aanhaling is van dezelfde aard. Worden Gods oordinanties door de vigerende wetgeving "met voeten getreden"? Zelfs al zou er onrecht zijn aangedaan aan de bovengenoemde broeders door de betrokken Board of Arbitration, zelfs in dat geval kun je toch nog niet spreken van een "met voeten treden van Gods ordinanties". En als de commissie iets anders bedoelt, wat bedoelt ze dan precies? Niet alleen wij hebben er recht op om dat te weten, maar ook, en in de eerste plaats, de Regering van ons land.

Op mij maakt dit alles de indruk van een al te goedkoop manoevreren met uitdrukkingen, die het wel bij velen doen, maar die niet altijd even precies kloppen op de situatie, die zij moeten beschrijven.

Ik zal wel niet zover bezijden de waarheid zijn, wanneer ik voor mijzelf vaststel, dat men zijn aanvallen wil richten op de zgn. Union-securities (als b.v. de Check-off Clausule); het zijn waarschijnlijk deze Union-securities, waardoor "ons, christenen, de vrijheid wordt ontzegd" en "Gods ordinanties met voeten wordt getreden".

Nu is het **gemakkelijk**, maar niet **christelijk**, om alle Union-securities maar over één kam te scheren; zelfs hier is niet alles **even** goddeloos. Ten aanzien van de rechtmatigheid van de compulsory check-off (verplichte afhouding van Union-contributie van het loon) wordt er in onze eigen kring in het geheel niet gelijk gedacht. C.L.A.-mensen en anderen wijzen ze sterk af; een christelijke vakbeweging als de C.T.U.C., die getoond heeft, dat zij de Naam van Christus waarlijk niet schaamt, heeft haar aanvaard, en past haar toe in de bedrijven, waar zij bargaining-rights heeft; confessionele vakbonden in West Europa, waaronder het Nederlandse C.N.V., zijn aan het zoeken naar iets dergelijks. Bij deze stand van zaken is het naar mijn gedachte niet mogelijk, de compulsory check-off te doen vallen onder de categorie van wettelijke bepalingen, waardoor Gods ordinanties met voeten worden getreden. En nu hoop ik maar, dat alle partijen zich in deze zullen onthouden van enig streven naar dictatuur: een opleggen van de eigen mening aan de ander.

De moeilijkheid is, dat wij niet allen hetzelfde verstaan onder "vrijheid". Er is een vrijheidsbegrip, dat uit het Griekse heidendom stamt, en dat in vrijheid ziet: onafhankelijk-zijn van anderen, zelf over je zelf mogen beschikken. Je eigen baas mogen zijn. Je mag doen wat je wilt, en kunt tot niets gedwongen worden.

Het komt mij voor, dat dit niet het Vrijheidsbegrip van de Bijbel is. In Gods Woord is het begrip Vrijheid **genormeerd** door een ander begrip: dat van de **liefde**, van de **opbouw van een ander.** De "Christelijke Vrijheid" waar het Nieuwe Testament over spreekt, is een **onvervreemdbaar** goed van de christen, die zich pas tenvolle realiseert in de **dienstbaarheid.**

Wanneer iemand het woord "vrijheid" in zijn schild gaat voeren, is het goed, om nader uit te vinden, wat hij bedoelt. "Vrijheid" is altijd al het wachtwoord geweest van het liberalisme en kapitalisme; en is als de stok gebruikt om de minder bedeelden en afhankelijken mee te slaan en om hun verzet te breken.

Er is met deze "vrijheid" veel afgoderij gepleegd; laten wij ons hoeden voor de kwade schijn.

Met de christelijk-sociale actie in ons land moeten wij allen heel blij zijn; en men verdient onze morele en financiele steun, wanneer men zich gaat keren tegen dingen in het Canadese Unionisme, die niet naar Gods Woord zijn, en wanneer men wil proberen om een wetgeving te verkrijgen, die aan alle mensen in het land het recht doet — maar wie gaat opereren vanuit een ongenormeerd en daarom in wezen heidens vrijheidsbegrip, volgens hetwelk ik mag doen wat ik wil, en ik mij ongestraft moet kunnen onttrekken aan mijn van God ontvangen verantwoordelijkheden als lid van een **gemeenschap**, — voor hem is de zaak bij God al bij voorbaat verloren.

Laat de Committee for Justice and Liberty daarom duidelijk zeggen, wat zij bedoelt met "recht" en "vrijheid" — opdat wij haar aan Gods Woord kunnen toetsen en weten mogen, of wij omwille van God en van Canada's welzijn helpen, of niet.

(Rev.) D.N. Habermehl

★

LABOUR UNION AND NON-UNION LABOURER

Recently, I read an article in your paper by Mr. Kuntz, stating that two employees (janitors) were discharged from their job because of having refused to pay duties to a labour union. From this the question arises: Can one be made a labour unionist against his own wishes, opinion, believes and convictions or else be excluded from the labour market?

Our constitution recognizes the right of the individual to life. In other words, one may not illegally or without due process of law be deprived of his life. Naturally, life and the means applied to maintain it are not, as everyone will agree, identical, yet the existence and preservation of the one presupposes the need and the availability of the other. Life is not possible where one is deprived of livelyhood or the means of supporting life. I venture to say that it would not be unreasonable to assume that our constitution impliedly recognizes the right of the individual to persue a calling or to obtain and retain employment.

Concede that such a right does exist, it is almost unnecessary to state that it should not be assumed now that an employee cannot be discharged from his employment where he has become useless and as such rejectionable. Our laws are, if at all unreasonable, not so unreasonable as to stagnate or bar economic progress; something of both private and public importance.

Undoubtedly, union membership, carrying within itself certain obligations, is a right. This means that one may become a union member at his own free will. A rule requiring one to join a labour union or else be discharged from his employment is dictatorial; is turning what is basically a right into an obligation. Rights are free from such compelling forces. If our laws do recognize the right of the individual to obtain and retain employment accruing to him as a citizen of province or country, then a matter of relative importance such as the requirement of union membership cannot undo this absolute right to make it non-effective.

However, it cannot be denied that the laws of our country recognize the legality of existence of labour organizations and the rights which it as such may claim to promote the interests of its members. It may even encourage both its existence and its continuation. But this in itself does not mean that it possesses more rights than an individual noot organized. Whatever its rights, there can be no doubt about the fact that whatever it does in its organized capacity has a wider and greater impact than where one or a few individual non-members are involved.

It is true that under some circumstances an individual must forego the exercise of his private rights where it is considered against public interest. However, one's individual rights which are absolutely his should never be sacrificed in order that a larger segment of the population may see their materialistic interests and desires realized rather than, for instance, see the fulfillment of a community need.

Labour organizations assume the appearance of public bodies to the extent that it comprises a large number of our population which are members. Assuming that such organizations were created out of necessity, the objects which they seek to obtain and the methods applied for its procurement are not always justified. Compelling one to join a labour union does not mean a direct improvement in the working conditions under which men are working but rather added strength for future contest. The object to be obtained by allowing the application of such methods (compulsion) is too distant as to justify the infliction of intentional injury upon those otherwise inclined.

Agents of labour organizations and members showing an active interest in its affairs are usually well informed regarding the fact that workmen organized and those not organized have the right to compete with each other in securing employment. They (agents of labour organizations) may agree with the prospective employer that union members will be employed in preference to workmen not members. Hence, the words "closed shop". Whatever the meaning of fair competition as related to the labour market, compelling one to join a labour union or else be discharged from employment cannot come within the confines of its meaning since, if allowed such a course, would prevent such competition by bringing or rather by forcing all to equality. As between employer and employee, it can hardly be called competition, since it is a contention of interest of different kinds opposed to each other so far as the division of profits, brought about by their combined effort, is concerned.

If Labour Organizations under all circumstances were allowed to compel workmen to join them, there can be no doubt about its consequences. They soon would have complete and absolute control of the industries and other enterprises in this country. Every employer would then be compelled to yield to their demands or give up business. This, I say, is certainly not to be recommended.

Redcliff, Alberta

Meerten Slofstra

Hi Neighbours!

We often are reminded in a variety of ways of the privileges we enjoy. We are conscious of the fact that we live in a free country and we benefit in many ways. All we have to do is look at today's newspaper and the tragedies recorded therein and we learn to appreciate our freedom more. Many people are at work without our knowledge to keep our country what it is for many years to come. One of these groups which work for the constant improvement of our daily lives is known as the Canadian Association of Consumers. They go to a lot of trouble to see that the items we need every day are of the best quality, and that the buyers are fully acquainted with the products they purchase. There is a committee at work in Toronto for instance under the able leadership of Dr. Martin Law which are on the alert for false or misleading advertising. Members of the C.A.C. who have any complaints to register must back them up with evidence. This association has a nation-wide membership and anyone may become a member for a small fee of $2.00 a year. This includes receipt of 10 bulletins a year in which a wide variety of subjects are discussed. Two of these bulletins were kindly sent to me by Mrs. Isabel Winkler, Executive Director of the C.A.C. All the information I write in this article is derived from these bulletins, and from a pamphlet sent from the Standards Branch, Dept. of Trade and Commerce, Ottawa. I am grateful for the cooperation I received from Mrs. Winkler.

On Sept. 12—14 the C.A.C. held its National Annual Meeting in Toronto at the University of Toronto. One of the guest speakers at the convention was Mr. M. S. Staples, Chairman of the Committee on the Standardization of Garment sizes. A lot has been written about this partiticular problem and since it is due to the work of C.A.C. that we shall all benefit in the future in our purchasing of Children's clothing, I felt sure you would be interested in the progress made.

Without a doubt you have all had the same annoying experience as I have when buying clothing for children. Especially the last few years with imports from foreign lands. You buy a pair of trousers for a seven year old boy who is a good size and so you order size 12. To your surprise he can not squeeze into it. You return it and buy a 14. The legs are so much too long that you are faced with the job of putting a new cuff at the proper length, while the waist is barely wide enough. And when your youngster bends over, well! You'd had better not take a chance on splitting the seam so wrap it up and return it once again.

Or you buy a small boy's suit. The shirt fits just fine, but the trousers are so snug [1]) that by next year they'll be outgrown already. Many people have apparently been plagued by this needless confusion for not only the consumer (buyer) but also the retailers and manufacturers agreed that something was to be done to put an end to it. You may buy the same size but a different brand and find the garment does not fit as before.

Especially in children's wear this standardization was needed and so after several years of work on this complex problem the Committee established by the Canadian Government Specifications Board produced three sizing systems for children's clothing. In the near future it plans to undertake work in women's wear field.

Manufacturers used to speak of the "average five-year-old child" or "the average eight-year-old child. But the wide difference in sizes which can, and often do exist between children of the same age, make it obvious that this traditional system is quite unsatisfactory.

The three-sizing systems that have been developed are the Chest-Hip System, the Waist-Hip System and the Neck-Arm System.

The first one mentioned applies to garments that fit the upper half of the body or the whole body — sweaters, undershirts, T-shirts — waist length jackets, pyjamas, dresses, overcoats, etc.

The waist-hip system has been designed for garments that fit at and below the waist — undershorts, bloomers, panties, boxer shorts, slacks, jeans, etc.

The neck-arm system is for boy's dress and sport shirts, and is similar to the neck size and arm length system now in use for men's shirts.

Anyone who wishes, may ask for, and will receive a useful chart from the

Standards Branch,
Dept. of Trade and Commerce,
Ottawa, Ont.

By the use of this you will be able to determine exactly which size your child needs. But of course the store where you buy your clothing will also have this chart, and if you wish to be sure it fits, you measure your child, take these measurements to the salesman and he will then sell you the correct size.

Not all manufacturers will be using the standard-size clothing immediately. Under garments for children will appear on the market by the end of 1961. The adaption of the new systems by manufacturers and retailers is entirely voluntarily. [2]) Garments manufacturers in accordance with the new specifications will be identified to the consumer by a "Canada Standard Size" symbol. So if you wish to purchase a child's garment that has been made and sized according to the new specifications look for the "Canada Standard Size" symbol. If you enjoy this new system of sizing children's clothing you should tell the store keeper where you bought them, and the more people talk about it the more manufacturers will make use of it to fill the demand. By the spring of 1962 there should be a good selection of basic items of children's clothing available bearing 3) the official label.

The bulletins to which I referred earlier, and which are sent to the members of the C.A.C. are very helpful in a variety of ways. In one I find a Buying Guide for an Automatic Washer. It is very helpful for anyone who may be planning the purchase of this new appliance, before winter weather makes wash day a Blue Monday.

In another bulletin there is a lot of good advice given to anyone who is thinking of buying a fur coat or any item with fur trim. There is a fur chart, showing the name of the fur and a description of it, its wearability 4) and its cost.

Another page is devated to water safety in which one can read about life jackets and buying tips are given.

Then there is the Answering Service which fills a great need. Any question from butter grading to the treatment of perfume stains is dealth with. You may send in whatever questions you have and the C.A.C. will do its best to help you. So if you would like to join the 50,000 members all over Canada who subscribe to Consumer Reports, just send your name and address with a $ 2.00 money order to:

Canadian Association of Consumers, National Office, 1245 Wellington Street, Ottawa 3, Ont.

and you will be kept up to date on the quality, the sanitation 5), the packaging, the advertising, the cost or legislation 6) covering any item of consumer goods you may wish to buy.

The Association is at present planning to set up a Committee for testing of consumer goods themselves. This is a costly venture 7) as it would involve laboratory equipment for many goods, but with the cooperation of its members, financial help and guidance from those experienced in business we have no doubt that in the years ahead this plan will be worked out.

We take for granted our sanitary packaging of foods, our meat testing services, and many other blessings we enjoy, but let us not forget they didn't just come about. The C.A.C. is a non-profit making, non-political, non-sectarian organization, which works quietly perhaps, but none the less industriously to see that our standard of living remains as good as it is today.

Greetings from Your Neighbour

EEN KLEINE HULP

1) Knus, gezellig — in dit verband: nauwsluitend. 2) vrijwillig. 3) voorzien van. 4) bruikbaarheid. 5) hygiene. 6) wettigheid. 7) onderneming.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

DE PRAIRIE - PASTOR

Taalprobleem

Broeder Klomp is niet de gemakkelijkste van mijn ouderlingen. De oppositie kan gewoonlijk bij hem terecht. Als er een strijd te strijden is in de gemeente — en in welke immigrantenkerk is het altijd vrede? — dan kan men er zeker van zijn, dat Hendrik Klomp en zijn jongere broer Evert oprukken in de voorste gelederen van de aanvallers. Iemand zei eens terecht: — In onze gemeente loopt de oppositie op Klompen.

Of het nu een gevolg is van wijs beleid of niet, een feit is het, dat opposanten nogal eens in de kerkeraad terecht komen. Er zijn heel wat mensen, die de riskante redenering huldigen, dat critiek en oppositie vanzelf verdwijnen wanneer men in de kerkeraad terecht komt. En we hebben dit inderdaad dikwijls ondervonden.

De bevordering van broeder Klomp tot ouderling heeft evenwel zijn critische geest niet uitgeblust, al is hij al wel wat kalmer geworden. Maar onlangs werd al het oude vuur in hem weer wakker, toen het over het taalprobleem ging. De meerderheid van de kerkeraad — en naar we zeker wisten: ook de meerderheid van de gemeente — was er voor, dat we meer Engelse diensten kregen. Besloten werd een derde dienst in te voeren, zodat er iedere Zondag twee Engelse diensten zouden zijn en één Hollandse. Voorwaar geen origineel besluit; in verscheidene immigrantenkerken heeft men reeds dergelijke regelingen. Terecht werd opgemerkt, dat op deze manier niemand te klagen had: Zij, die een Hollandse dienst meenden nodig te hebben, konden onverminderd elke Zondag terecht, en degenen, die twee Engelse diensten wensten bij te wonen, konden dit nu ook doen.

Ieder was het eens met dit voorstel in de kerkeraad, behalve broeder Klomp. O ja, ook Scharrega was er aanvankelijk tegen uit humanitaire overwegingen: hij vond het teveel gevraagd van de dominee om elke Zondag driemaal voor te gaan in de Dienst des Woords. Die Scharrega kan ik soms wel aan mijn hart drukken. Die neemt het altijd voor de dominee op. Hij heeft reeds dikwijls geprotesteerd tegen de heersende vanzelfsprekendheid dat de dominee alles kan. Toen de domineeslievende broeder zijn bezwaar had geuit, werd in de diakenhoek het beschimmelde mopje gemompeld over dominees, die maar één dag per week werken.

— Ha, ha, grinnikten enige onwetenden, die deze **enormiteit blijkbaar** nooit eerder hadden gehoord.

Broeder Scharrega sloot zich bij de meerderheid aan, toen ik hem had verzekerd, dat ik drie diensten niet té bezwaarlijk vond en van mening was dat ik het wel kon doen. Bovendien sprak de kerkeraad uit, dat ik ten allen tijde assistentie mocht inroepen van naburige collega's.

Klomp was evenwel niet tevreden gesteld. Hij betoogde vele dingen, waarvan wij hier een bloemlezing geven: — Vrijwel alle kerkleden kunnen Hollands verstaan — Ouders zijn verplicht hun schoolgaande kinderen de Hollandse taal te leren — Men moet zich er niet voor schamen, om immigrant te zijn — Men moet niet doordrijven — In de Engelse dienst wordt de Hollandse ziel niet geroerd — Alle verandering is geen verbetering — We spotten met het erfdeel der vaderen — Met drie diensten is het in de zomer veel te warm in de kerk — De tijd is niet rijp — —

De redenen Klomps vielen in onvruchtbare aarde, want de kerkeraad besloot met één stem tegen om drie diensten in te voeren in de volgorde: Hollands - Engels - Engels.

— Snelle afloop als der wateren, was het laatste wat Klomp erover sprak. Na deze overtuigende nederlaag zweeg hij de rest van de avond. Na de vergadering begon hij er nog weer eens over tegen mij. Hij verklaarde niet te kunnen begrijpen, dat ik als dominee niet begreep, dat immigranten boven de 50 — zoals Klomp — niets aan het Engels hadden en er haast niets van verstonden. Een Engelse preek ging langs hen heen als een windvlaag....

Gisteren ontmoette ik Hendrik Klomp — hij zit in een of andere handel — bij Dominion Motors.

— Ha, die dominee, zei hij, — pech met de auto?

Op trieste toon vertelde ik hem, dat ik de laatste tijd veel pech had gehad met mijn car en dat ik nu bezig was hem in te ruilen voor een nieuwe. Ik klaagde mijn nood tegen mijn ouderling over mijn onwetendheid op het gebied van handel en zaken en sprak mijn vrees uit, dat ik teveel zou moeten betalen. Verleden week was ik reeds bij Dominion Motors geweest en men had mij verteld, dat ik $ 1500 zou moeten toebetalen op een nieuwe auto.

— Och, man, dat is veel te veel! riep Klomp uit, — laat u mij maar eens met die lui praten, die afzetters!

En weg was hij! Het zal niemand verbazen, dat ik aanvankelijk niet verblijd was over deze inmenging: een Hollander, die geen Engels kende, zou mijn zaken behartigen?

In de verte zag ik Klomp in druk gesprek met een verkoper. Hij gesticuleerde wild en wees met een verontwaardigd gezicht in mijn richting. Ze begonnen steeds harder te praten en zo kon ik horen, dat Klomp toch wel een aardig woordje Engels kon. Ik hoorde hem in verstaanbare taal woorden als "ridiculous" en "nonsense" en "cheater" bezigen, dewelke geen woorden zijn voor een beginneling in Engels.

Na ongeveer vijftien minuten begonnen de twee tegenstanders elkaar op de schouders te slaan en toe te lachen. Ze waren het klaarblijkelijk eens geworden. Klomp kwam triumfantelijk naar me toe. — Dominee, sprak hij luid in het Hollands, — U kunt dat nieuwe karretje krijgen voor twaalfhonderd dollars inclusief radio! Ik zou het maar gauw doen, want het is een beste diel!

De salesman stond er aandachtig bij en merkte op zijn beurt op, dat "Henry Cloemp a smooth talker" was, waartegen hij niet was opgewassen.

Dezelfde middag nog werd de transactie gesloten en kon ik in een nieuwe Plymouth naar huis rijden. Klomp maakte het eerste ritje mee. Dat kwam hem wel toe!

— Dominee, zei hij verwaand, — het heeft U driehonderd dollars gescheeld, dat U mij vandaag hebt ontmoet. Als ik er niet bij was geweest, hadden ze U een .... uitgerukt.

Ik bedankte mijn ambtsbroeder uitbundig. Ondanks mijn diepe dankbaarheid moest ik hem iets zeggen, dat op mijn lippen brandde: — Het valt met jouw Engels toch wel wat mee, Klomp, al ben je de vijftig gepasseerd. Ik had de indruk gekregen, dat je niets van het Engels maakte.

Klomp was een ogenblikje stil. Hij keek verlegen voor zich uit als een schooljongen, die op kattekwaad betrapt is. Toen kwam het hoge woord eruit: — Dominee, ik weet niet wat dat in me is, maar soms móét ik ergens tegen zijn. Dat is een van mijn eigenaardigheden. Het zit in mijn bloed, om ergens tegenop te tornen. Als ik weer eens in de oppositie ben, dominee, denk daar dan aan, en neem me dan niet zo verschrikkelijk serieus....

Die dag werden Klomp en ik goede vrienden, en waarlijk niet vanwege de dollars, die hij me had bespaard.

E. R. M.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriesinga

(23)

The book that he picked up was about a boy who won the skating race. He could race like no one else could. Tom liked racing. Maybe some day, after his shoulder was all better, they'd go to town and race on the rink. Maybe he would win, too. Then he ought to have a new pair of skates. His old ones were getting quite small for him.

Father had said he would have to do with them this winter yet, though! Oh, well, it didn't matter. He'd get a new pair next year for sure and then his shoulder would be all better and he'd beat everyone.

No matter how hard he tried to keep his mind on the book, Tom could not do it. Everyone around him was talking and laughing and after he had read a few pages he closed the book again and looked out of the window.

No, there was still no one coming. The sidewalk seemed almost deserted now, and visiting hour must be more than half spent. Now he felt really bad, having to lie there all alone. Why did no one come? If Mom couldn't drive the car because of the snow why didn't Dad come instead then?

He lay back on the pillow, trying not to look anymore and not to listen to the other boys. He tried to tell himself that visiting hour would soon be over and then the nurse would would come again, and . . . oh, well, . . . it would soon be evening anyway Perhaps he would go home tomorrow. Maybe that was why no one came today; because he was coming home tomorrow anyway.

Then he heard the footsteps enter the room and the voice of the nurse: "You are not sleeping, are you Tom? Look who is here for you!"

He rose at once and saw his Mother and the nurse, and the doctor was there, too. Before he had a chance to say anything the nurse went on: "How would you like to go home with your Mother, Tom? The doctor says you can, you know!"

Tom just grinned and smiled with his whole face. He could hardly believe what he heard and he did not know what to say with all those people looking at him.

"Now, what do you say?" the nurse went on, "Would you rather stay with us for a while yet, eh?"

He shook his head and looked at his Mother. "Can I really come home, Mom?"

His Mother nodded and the voice of the doctor boomed: "That's what I told you yesterday, didn't I? You thought I was just telling you something, eh? You didn't believe me, is that it?"

Tom just grinned and the doctor went on: "Well you better get ready in a hurry, I don't want to wait here all afternoon!"

So it was true, he was going home right now. The doctor had come to pick him up himself. That's why they were so late. It was just wonderful.

His Mother had his clothes and helped him put them on and it was only a few minutes later that he was wheeled through the hall, and he was on his way home.

The doctor's car was waiting outside. Tom got in the back seat. He would rather have sat in the front seat, but the doctor held the door open for him and his Mother. Then they drove off.

Tom could hardly believe it. Only a half hour ago he had thought that he would have to stay until tomorrow and here they were on their way home already. He just sat there, looked, laughed, and listened to the doctor making silly little jokes. Yes sir, they were going home. Soon they reached the highway that led to the village. It was only a half hour before they would be there now.

That morning Mrs. Donaldson had called up Dan's Mother and told her that Tom would come home in the afternoon. The doctor had called her only a short while before. He had to look up another patient in the hospital anyway, and it would be a good chance to pick up Tom and drive him home.

Dan was so excited when his Mother told him the news. He jumped up from the table and shouted: "Hurrah!"

He had been so lonely these days that he just didn't know what to do with himself. It seemed to him as if everything would be alright again, if only Tom were home.

Of course, he realized that there would be no more sleighing and skating and things like that, as long as Tom's shoulder was not completely healed, but at least he could go to Tom's place and they could play together inside. Maybe Tom could even come here once in a while.

"Can I go see him this afternoon, Mom?" he asked eagerly.

"Of course you can, my boy", Mother answered.

"Oh, brother", Dan shouted and from sheer excitement he started to jump again.

"Now, now, be a little more quiet, will you?" Mother laughed, "or else go outside; there you may jump and shout as much as you like!"

That was what Dan did. He put his coat and boots on hurriedly and called out: "I'm going to tell Dad!" while he slammed the door shut behind him.

It was snowing a little but Dan ran straight for the barn, where he thought his Father would be.

His Father was not in the barn though, he was in the wood shed again, chopping fire wood.

"Hey Dad", he shouted when he had found him, "you know what, Tom is coming home this afternoon!"

"He is?" Dad said, resting on his heavy axe. "Who told you so?"

"Mrs. Donaldson just called up Mom. They'll be here about four o'clock, Mom said. I'm going to see him".

"Well, I think that's wonderful news, Dan", his Father said. "I bet you are glad, you'll have someone to play with again!"

"Oh yes, maybe I'm going there all day tomorrow, if Mrs. Donaldson will let me!"

(To be continued)

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

III

We gingen de winkel in. "Do you know Betsy Gamble?", vroeg ik aan de dikke, blozende eigenaar. Hij knikte heftig met zijn hoofd. "Of course, me know! She is that woman with big mouth, red hair and trail of kids behind her. She buys here every week. Those kids run all over the place, nasty little devils. Have to wach them all the time. Quick as the lightning. Their mother no good. Me tell her to buy less cigarets and more food. She not listen. One pound of margerine for the whole week, but lots of cigarets! Lots! She says it is for husband. He smokes as a chimney. But she does too! Just look at her hands. Fingers brown as paperbag. She says she smokes because of her nerves. Baloney! She had nerves because she smokes. Me don't smoke. Me no nerves. But I eat. Lots of food in big belly!" En met een voldaan gebaar gaf Mr. Pignaretta zichzelf een roffel op zijn dikke buik.

"How much does she spend for groceries?", vroeg ik vlug, voordat hij de kans had om verder te ratelen.

"May be eight or ten dollars. Sometimes she charges and pays week later. She now owes me $ 5.—. But she always pays off. About twice a week she comes in again for cigarets and some bread and wieners. But me sure that kids don't get enough to eat. They better off in care of Children's Aid. Put them in nice clean foster-home with lots of food. Much better!"

Ik vertelde Mr. Pignaretta dat we de zaak Gamble zeker bij de rechtbank wilden aanhangig maken, als we voldoende getuigen hadden.

"Will you come to Court and tell the Judge what you told us now?"

Mr. Pignaretta hief zijn armen als in wanhoop ten hemel. "Me cannot leave store alone. Wife not feeling to well. Me cannot go to Court. Wally Gamble not as big as me, but he is strong fellow. Me don't want a fight with him. And he will tell wife to buy at Red and White store. Me do not want to lose customers. But I will write letter, so Wally Gamble will not know about it. You give letter to the Judge. Me not sign letter, but you can tell Judge softly that I wrote letter."

"That won't do, Mr. Pignaretta. You have to appear in Court in person and make oath with the Bible in your hand", verklaarde de agent.

"Stupid country!", concludeerde de kruidenier. "That law no good. You better change that law, lady. You do not need that law to take children away from bad parents. Everybody knows they are starved."

Mr. Pignaretta had kennelijk geen kaas gegeten van een democratische regeringsvorm. De agent en ik poogden hem de voordelen van dit stelsel boven een rechtsloze en willekeurige dictatuur bij te brengen, maar het mocht niet baten. Mr. Pignaretta bleef volhouden dat de rechtspraak hier niet deugde en dat hij er niets mee te maken wilde hebben. Toen draaide hij zich verontwaardigd om en begon verwoed de vloer aan te vegen.

En dat was dat.

"We better see the children and talk to their parents," zei ik wat ontmoedigd.

"You don't mind to enter the murder house of Silly Sally?", vroeg de agent plagend.

"Not with you besides me, officer," antwoordde ik met een vlak gezicht.

De agent, die mijn woorden ernstig nam, kikkerde hier zichtbaar van op. Even later gaf hij een flinke bons op de deur van de Gambles.

"What's the honour of this visit?", beet Betsy Gamble ons sarcastisch toe. Maar ik zag hoe ze zenuwachtig aan haar sigaret trok, toen ze ons binnen liet.

"You know why we are here, Betsy. Where are Bubble and Jimmy. We want to talk to them."

"In their bedroom. Their father locked them up, because they stole that money. I'll call them."

"Get Bubble first," zei de agent. "We'll hear Jimmy's story later."

Bubble kwam te voorschijn. "Hi," zei hij wat onzeker, terwijl hij dicht bij zijn moeder ging staan.

"Bubble, you tell us what happened yesterday on the fair and what you did. But no lies, you know that."

Bubble knikte. Hij wist er alles van. Hij haalde eens diep adem en stak van wal:

"Me and Jimmy were on the fair. We were hungry and wanted to eat. And the lady did not see us. Jimmy saw the purse and he took it. We ran away and bought tickets with the money. It was a two dollar bill. Then we bought something to eat. Then we were caught and then we went to the police station. And then we came home. That's all."

"We only had one sandwich for breakfast. There was no more and me wanted . . ."

"You liar!", viel Betsy Gamble uit. "You could have had cereal, but you did not want it, because I ran out of sugar. If you had . . ."

"Stop, Mrs. Gamble. We interview your child. Keep out of it," zei de agent.

Mrs. Gamble kneep beledigd haar lippen strak op elkaar, maar van binnen stond ze op springen. Bubble gaf toe dat hij cereal had kunnen krijgen, maar zonder suiker lustte hij en Jimmy het niet.

"What did you get for lunch yesterday, Bubble?"

Bubble dacht diep na en antwoordde toen: "Soup and beans."

"As much as you wanted?"

"Not soup," verklaarde Bubble gewillig. "We only got one bowl. Daddy always takes three. He does not care for beans. Me and Jimmy and Joan and Robert have to eat them. Mom cooks beans every day, because she says it is cheap and it fills up."

"Bubble!", siste Betsy dreigend. "Who gave you her own bowl of soup, so you could have an extra one?"

"You did, Mom," antwoordde Bubble eerlijk, "but I gave Jimmy half of it. So it was not a full bowl anyhow."

Ik vond het tijd om op een ander chapiter over te stappen.

"Do you think it is right to take money away that belongs to someone else?"

"No, it is not." Bubble schudde gedecideerd met zijn hoofd. "For if I do, father gives me a beating. He gave me and Jimmy a real hard one last night. It hurt. "I hate my father," voegde hij er toen als terloops aantoe.

"Why Bubble?"

"He gets mad when we play and he gets mad when we fight. He is always mad. He says we make too much noise and then we have to stay in the yard. But there is nothing you can do in the yard. That's why we went to the fair. But if we run away, he beats us up. Only when he is drunk, he is all right."

"You mean to say when he is not drunk, he is all right," verbeterde ik.

"I say: When he is drunk, he is all right," antwoordde Bubble bijna ongeduldig over zoveel onbegrip.

"What do you mean?" De agent en ik begrepen er niets van en keken elkaar aan.

"When my father is loaded with beer, he falls down on the coach and goes to sleep. He snores awfully, but he does not bother us. But when he did not drink enough, he is miserable and mad." Bubble zei dit alles op zo'n plechtige toon alsof hij een belangrijke verklaring in het Parlement aflegde.

"Is your father often drunk?", wilde de agent weten.

Bubble schudde wat mistroostig met zijn ronde bolletje: "Not often enough. Last night he was drunk too when he beat us. I could smell the beer all over. But yet he did not fall asleep at once," zei Bubble ongelukkig, "for he got up and beat me and Jimmy real hard."

Bubble had niets te veel gezegd. Want plotseling ging de deur van de slaapkamer open en Jimmy stapte de kamer in. Betsy Gamble keek verschrikt op en zelden had ik zo'n angst in haar ogen gelezen.

"Jimmy! What happened to you?", riepen de agent en ik bijna gelijktijdig uit. Op de linkerwang van het vijfjarig kind zaten vijf vuurrode plekken en een diepe kras. Het was duidelijk te zien dat het de afdruk van een hand was, terwijl de kras door een ring veroorzaakt kon zijn.

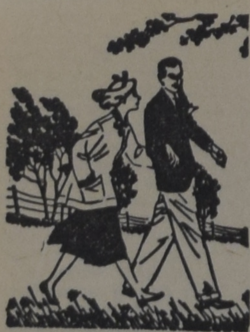
"My father beat me and Bubble up last night," zei hij alsof het de gewoonste zaak van de wereld

(Vervolg op pag. 6)

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(26)

Hemelvaartsdag was mild. Pinksteren was koud. Maar weinige dagen daarna houdt de zomer zijn definitieve intocht. De zon stookt haar vuurhaard op en davert met groot geweld haar licht over de verkleumde aarde en er is geen wolk aan de ganse blauwe koepel, die dit licht durft naderen.

Het hoogseizoen voor Hibma's veevoederhandel is voorbij. Het werk loopt terug naar de rustige bedding tussen de kantooruren en komt daar bijna niet meer overheen.

Hibma neemt langzaam in beterschap toe. Zijn geest werd het eerst helder en nu keert ook in zijn verlamde leden het leven weer gaandeweg terug. Alleen zijn tong wil niet mee. Het is een vreemd verschijnsel. In de eerste dagen van zijn ziekte is hij hevig geschrokken van zijn lallende stem en het lijkt er op alsof een auto-suggestieve stem zijn tong thans verlamd houdt. Hij spreekt alleen tegen zijn vrouw en, als het noodzakelijk is, tegen de zuster. Het is aanstellerij, plaagt de dokter, en 't komt best terecht.

Jan vraagt aan de dokter, met het oog op de zaken, of Hibma nog ooit de oude kan worden. Helemaal de oude niet meer. Hij moet elke grote opwinding vermijden. Het zal misschien het beste zijn als hij, na zijn herstel, zijn leven rustig inricht.

Jan zetelt, als hij op het kantoor is, achter het grote bureau van de baas, maar na de eerste weken is hij er niet dikwijls meer. Hij gaat als vanouds de boer op. Het contact met de klanten is een eerste levensbehoefte voor de zaak, vooral nadat Jan begonnen is hen te verwennen met zijn wetenschappelijke adviezen over de samenstelling van het voer en de rantsoenen voor hen klaar maakt.

Emeis is tijdens Jan's afwezigheid de verantwoordelijke man. Hij leeft zichtbaar op nu de onweersbuien van zijn dagelijkse werkhemel verdwenen zijn. Soms wil hij de baas spelen, maar Van der Berg drukt elke poging daartoe bij de geboorte de kop in door elk bevel superieur te negeren en met Chris is in dit opzicht helemaal niets te beginnen. Alleen in 't pakhuis en tegenover de tweede chauffeur viert Emeis enige kleine triomfen. Ook deze geven hem intussen voldoende basis om zijn fantasie te laten werken in de richting van alleenheerschappij over een groot personeel, een auto, een groot huis.

Chris houdt een collecte voor een bloemetje voor de baas. Hij komt met een papier, uit een oud schrift gescheurd, op het kantoor en licht zijn verlangens toe: 'Het zou wel aardig zijn voor de baas als hij een bloemetje van ons kreeg. Dat heeft hij wel verdiend voor de schrik.'

Niemand onttrekt zich aan een bijdrage. Juffrouw Raven krijgt opdracht een kaartje te typen: Van het personeel. Ze gebruikt voor de eerste letters der woorden het rode lint. Chris vindt het prachtig en bestelt een reusachtig bouquet.

Hibma ziet het met verwondering binnendragen. Als hij het kaartje gelezen heeft, zegt hij in zichzelf: Kijk, dat vind ik nou verduveld aardig. Hij heeft geen rancune tegen het personeel. Die heeft hij nooit gehad. Er golft nu even een ontroering door hem heen en het verlangen naar zijn brede kantoorstoel, naar de reuk van het veevoer, naar de nonchalante tronie van Chris. Hij voelt zich een beste baas. Hij heeft voor zijn personeel alles over op het ogenblik. Het zijn geschikte jongens.

Hoe zou het gaan? Gelukkig dat de zomertijd is aangebroken. Ze zullen het zonder hem wel afkunnen. Als ze maar op de oude vorderingen blijven hameren. Er is nog zoveel oude schuld, die alleen met stukjes en beetjes is binnen te krijgen. Hij vertelt zijn vrouw met moeilijke tongbewegingen van zijn verlangen om eens iets van de zaak te weten. Mevrouw Hibma belt Jan op. Jan belt de dokter op. Hij mag alles vertellen als het maar gunstig is. Jan maakt een soort rapport op over de stand van zaken, dat er erg optimistisch uitziet en Hibma ligt daar elke dag een halfuur mee in zijn gezonde hand. Het verlangen om naar de dagelijkse arbeid terug te keren, stimuleert zijn beterschap.

Het land der donkerheid en schaduwen des doods ligt achter hem. Hetgeen hij er beleefd heeft ligt in zijn onderbewustzijn begraven. Wat is het geweest? Wie kan het zeggen? Kan men het lezen van zijn gezicht, van zijn altijd nog grauwe gezicht, waarvan de huid in plooien naar zijn oren zakt, als hij achterover naar de witte zolder ligt te kijken? Kan men het zien aan zijn ogen, die weggezonken liggen in hun kassen onder de zware gefronste wenkbrauwen? De wangen kunnen soms rood overstroomd worden, de wenkbrauwen kunnen zich soms dieper fronsen. Denkt hij aan de achterstallige schulden, die drukken op de zaak, of aan de ineenstorting van zijn eigen heer-lijke leven.

De dominee zit aan zijn bed en praat met hem. Hibma luistert zonder antwoord. Hij wijzigt zijn houding niet. De dominee praat niet veel tegen hem. Hij legt zijn slanke witte hand op de brede kort van Hibma. Hij zegt: 'Het gaat vooruit. God richt u weer op. Hij wil u weer aan uw gezin teruggeven. Zijn weldadigheden zijn wonderlijk.'

De dominee heeft met dit geval niet veel moeite. Hij leest uit het Woord. Hij bidt, gebogen zittend op de ziekenhuisstoel voor herstel en genade. Hij zit nog een ogenblik stil. Dan staat hij op.

'Ik ga weer eens een deurtje verder. Het beste met u, broeder Hibma.'

Hibma reikt hem zijn gezonde hand en knikt hem stilzwijgend toe.

Hibma scharrelt in zijn geestelijke voorraadschuur rond op zoek naar voedsel. De dozen staan langs de muur opgetast, maar als hij de deksels er af haalt zijn ze leeg. Hij moet stevig gesloten kisten openbreken om aan het voedsel te raken. Als hij zijn hersens laat werken ziet hij honderden geclicheerde gedachten, waaraan hij geen zegen beleeft. Hij denkt wel eens: Als ik doodgegaan was. Dan ziet hij nacht. De stad met de paarlen poorten is zo weinig realiteit. Hij denkt: Jezus is voor mij gestorven, maar hij moet deze gedachte als een noot ontbolsteren voor het vruchtvlees in zijn gretige handen ligt en dan vraagt hij: Is het waar? Hij antwoordt niet met ja en niet met nee. Hij antwoordt niet. De gedachte drijft weg. Ze verbleekt als een reclame in de bioscoop. Op het witte doek komt te staan: gij moet worden als een kindeke. Deze noot kan hij niet kraken. Deze gedachte kan hij zien, maar hij heeft er geen houvast aan. Al waren uwe zonden als scharlaken. Scharlaken heeft een mooie klank in zijn oren. Zijn vingers gaan de cliché-keten langs. Zijn vingers zijn gevoeliger en zijn ziel is minder hard. Zijn ziekte heeft vele weerstanden weggeslagen. De zorgvuldigheden des levens staan op een afstand. Ze komen al dichter bij, naarmate de doodsschaduwen verdwijnen. Wordt de grond vruchtbaar? Krijgt het zaad regen? Wat is er gebeurd in de nacht, die achter hem ligt?

De witte zuster gaat streng en zwijgend door de kamer. De kamer is streng en wit. Zijn vrouw zit er hulpeloos en zwart. Ze legt haar hand op de zijne: Ze zegt: 'Hendrik!' Ze zegt: 'Het gaat goed, gelukkig dat het zo goed gaat. Thuis is ook alles goed en met Mies. Maar het huis is leeg zonder jou.'

Het doet hem goed, dat zij dat zegt. Hij zegt een drievoudige klank. Dat betekent: Bid voor me. Tegen haar spreekt hij het meest. Hij zegt dingen over zijn innerlijkste gedachten, omdat zij hem toch niet kan verstaan. Als ze hem zou kunnen verstaan, zou hij ze niet zeggen. Maar nu kan hij ze zeggen en vindt er voldoening in. Het geeft lucht met haar over zijn ziel te praten. Hij zegt: Ik ben niet zo zelfverzekerd als jij denkt. Ik zou willen, dat ik mij geborgen wist. Ik heb jou altijd een beetje veronachtzaamd en gelachen om je geestelijke tobberijen. Jij bent dichter bij het Koninkrijk Gods dan ik

Dat alles zegt hij in weinige onverstaanbare klanken, om zijn hart te luchten. Zijn vrouw kijkt naar zijn mond en knikt alsof ze er alles van begrijpt, maar dat doet ze niet. Ze denkt: arme man, wat wil je allemaal zeggen? Alleen de dingen over de zaak vraagt hij zo verstaanbaar dat zij de vragen begrijpen kan.

Mies komt een keer bij hem op bezoek en ze brengt de geur van de zomerwind mee. Ze zegt: 'Hallo, papa, nee, zegt u maar niets, ik begrijp wel dat u hevig blij bent mij weer eens te zien. Ik heb de beste berichten over u. U houdt zich goed.'

(Wordt vervolgd.)

Mensen op onze weg

(Vervolg van pag. 5)

was. Vragend keken we Betsy Gamble aan. "What happened?"

"Wally came home about 7 o'clock last night," begon de vrouw. "He had been drinking. I had to tell him about Bubble and Jimmy. But I did not dare to. I told Wally about it when we were in bed. I thought he would let it go till the next day. So he could cool off. But he did not. He jumped out of bed and ran to the children's bedroom. He woke them up and started to beat them. I tried to stop him, but he knocked me over and threw me out of the room. I was afraid he would kill them. O, it was terrible . . . All I could do was pray. And I did pray. God knows. The children would not have been alive otherwise perhaps."

"You could not go to the neighbours for help? Or call the police?"

"How could I?", Betty screamed. "I have no phone and people don't bother with us. They don't even want to come in the house because of that stupid murder here. And Wally would have grabbed me before I could have left the house anyhow. He is a beast at times. I know. But what can I do? I don't know. Life is hell. But I don't want to lose my children! Do you hear me! They are mine. I don't care so much for Wally. I hate him for doing this, but later-on he feels sorry about it. The children is all I have . . ."

Betsy Gamble viel neer op een stoel en snikte hartverscheurend. "Don't take them . . . Please, don't take them . . .", jammerde ze wanhopig. "If you take them, I may as well be dead . . ." Ze huilde hysterisch.

"What time does your husband come home, Betsy?", vroeg ik. "We have to talk to him."

"Around 12.30 . . ." bracht ze uit.

"All right. We will be back by that time. But in the meantime I want to take both children to the doctor for a check-up. Okay?"

Mrs. Gamble knikte dof. "But you bring them back, do you?"

"Listen, Betsy. I don't know either what will come out of this. But one think is sure. This cannot go on. One day Wally might kill one in his terrifying temper. This is a very serious offence. We'll see what should be done."

Betsy Gamble greep mijn arm in een ijzeren greep. "Promise me not to take the children away. I cannot live without them . . . I can't . . ."

"Let me go, Betsy. I cannot promise you anything," zei ik zacht, "but all we want is the best for your children." Ik had diep medelijden met haar, hoewel ze zelf even goed schuldig was.

Terwijl ik achter de agent en de kinderen naar buiten liep, hoorde ik nog Betsy's ellendig gesnik.

Bestond er een oplossing voor de moeilijkheden in dit gezin? Het leek me onwaarschijnlijker dan ooit.

De dokter schudde zijn hoofd. "I know Wally Gamble. Once in a while he comes to my office for a pil when he has a hang-over. At those times he is as meek as a lamb and I don't know how many times he has promised to quit drinking. But he can't. That man is a real alcoholic. He is sick and should get treatment in the mental hospital. But he won't go. What are you going to do now?", vroeg hij de agent en mij. "Laying charges against him for assaulting his children? Bubble seems all right, but Jimmy's ear is perforated. It is bleeding a bit inside. And then those marks on his face! It is hard to believe that a man with his bare hand can slap that hard. Poor child. The children indeed might be better off in a fosterhome."

"What will happen to the mother if we do?, vroeg ik.

De dokter keek me aan en zuchtte. "Knowing Betsy, she will either go astray completely or she will crack up. She is a nervous wreck already and she can't stand much more. The children will miss her terribly too, but perhaps you better lay charges anyhow. I can give evidence in Court. But it won't cure Wally nor help his wife. I don't know the answer."

"Neither do I," zei ik verslagen.

Even later bracht ik de kinderen thuis, na medicijnen voor Jimmy's oor bij de apotheker gehaald te hebben. Ik gaf Betsy aanwijzingen hoe ze Jimmy's oor moest indruppelen en zei dat ik over een half uur terug zou komen om met Wally te spreken.

Ik zag er tegen op als een berg.

De agent en ik gingen verslag uitbrengen bij de Chief. Ook hij was van mening dat we een aanklacht tegen Wally moesten indienen. "We could lay a charge under the criminal code," zei hij. "Wally probably wil get a jail term. But what good will it do? That man knows the jail better than I do. The family will have to go on welfare, but when Wally comes out, the same thing might happen. Of course I can put Wally and his wife on the Indian list, so that they are not allowed to drink anywhere. Not even in their own home. But we tried that before. But then Wally takes his car and drives to a town where the hotels don't know him. So he will be served just the same. The best ting would be to ask your Director to lay a charge under the Child Welfare Act. The Judge might fine or jail Wally. I don't really care, but at least this time the Judge might make the children wards of your agency. Then they can go to a fosterhome and live a decent life."

"But for how long, Chief?, vroeg ik. "Until they are 18 years old? What future will those children have in a temporary fosterhome? And what about their mother?"

"I know, I know . . . There is no satisfactory answer. Life if not perfect. By no means. My job is difficult, but yours is a hard one too. What should be done with the children is your agency's problem. I don't envy you," besloot de Chief. En met deze schrale troost ging ik op weg naar Wally Gamble.

(Wordt vervolgd.)

ALBERTA AAN DE LIJN

door Tini Van Ameyde

Hoewel het spreekwoord zegt, dat 'zwijgen goud' is, bleek ik deze wijsheid naar het oordeel van de heer redacteur nu toch te lang in practijk gebracht te hebben. Er klonk een gerommel in de verte, richting Hamilton: Nou, waar bleef Alberta en wat was er aan de hand met de lijn, huh? Slechts een lichte storing, beste mensen, en ons landje, dat zo lekker lag te stoven in een warm Octoberzonnetje, wordt nu zachtjesaan bedolven onder een dikke laag sneeuw, brrr. Voor de rest maken we het uitstekend, dank U.

De oogst is zo goed als binnen en ik kan U melden, dat — alle droogte en insectenplagen van de afgelopen zomer ten spijt — de farmers van Alberta een bevredigende en soms wonderbaarlijke opbrengst van hun akkers haalden. Er was zelfs een district, dat de beste tarwe-oogst sinds mensenheugenis rapporteerde. In het Zuiden is men nog bezig met het rooien van de duizenden acres suikerbieten, waaruit de grote fabrieken te Taber en Picture Butte met bekwame spoed onze suiker tevoorschijn zullen toveren.

Meer dan de farmers hebben de veehouders in de Westelijke provincies te lijden onder de gevolgen van de droogte. Voedsel en water voor hun vee werd schaars, maar op verscheidene plaatsen kwam de P.F.R.A., Prairie Farm Rehabilitation Administration, hen te hulp door het openen van z.g. community pastures. Ook in Z.O. Alberta, bij Medicine Hat, werd een dergelijke gemeenschappelijke weide opengesteld door de P.F.R.A. Het terrein is 146.000 acres groot en eigendom van het Department van Defensie, dat deze streek gebruikt voor het nemen van militaire proeven. Tussen de nieuwgebouwde afrasteringen grazen nu 8.000 stuks vee. Laten we hopen, dat ze niet aan de wandel gaan, terwijl het department een of andere boem-test neemt, anders regent het straks biefstukken in Hat.

Koortsachtige activiteit wordt door vele lieden ontwikkeld in deze weken met het oog op de komen de gemeenteraadsverkiezingen. Soms leveren deze geen verrassing op, zoals in het dorp Two Hills, waar zonder slag of stoot de mayor werd herkozen, die dit ambt al 21 jaar met ere bekleed heeft. Een record? In Edmonton gaf ex-burgemeester William Hawrelak, die twee jaar geleden in de rook van een geruchtmakende rechtszaak verdween, echter de verrassende verklaring aan de pers, dat hij door 16.000 inwoners verzocht was zich weer als mayor verkiesbaar te stellen. Hoe is het mogelijk? Hij zag er na rijp beraad toch maar van af . . . In Calgary heeft mayor Harry Hays zich weer candidaat gesteld. Zijn tegenstander is een highschool leraar, niet bepaald een partij voor de dynamische persoonlijkheid van de rancher-afslager-burgemeester.

Naast deze gespannen wedloop naar de voorgestoelten kunnen de mensen in Calgary en omstreken binnenkort nog genieten van een spelletje touwtrekken. De provinciale regering heeft n.l beslist, dat een flink gebied, waarin ook het dorp Forest Lawn met ruim 12.000 inwoners, bij Calgary gevoegd zal worden op 30 December a.s. Hiermede wordt deze stad in geheel Canada de grootste, in grondgebied dan, onder één bestuur. Forest Lawn laat het er niet bij zitten en heeft bij monde van zijn mayor Chris Akkerman (wat een rolronde Hollandse naam!) de dure eed afgelegd, dat het de annexatie-order zal bevechten "right through to the supreme court of this province". Hup Chris!

In Red Deer werd men blij gemaakt met het bericht, dat er binnenkort begonnen zal worden met de bouw van een "vocational highschool". De kosten zijn geschat op $ 1.368.000, wat grotendeels betaald wordt door de federale regering. De school zal plaats bieden aan 400 dag- en 150 avondstudenten, en een grote verscheidenheid aan commerciële en technische cursussen geven. Voorts zal over enkele dagen beslist worden of Red Deer een nieuw raadhuis zal krijgen. Het bestaande is, volgens de vroede vaderen, "completely obsolete". Dit vriendelijke stadje, ongeveer op de helft van de route Edmonton—Calgary, breidt zich de laatste jaren gestadig uit en trekt heel wat industrie aan. Het ligt daar weggedoken in de vallei van de Red Deer River en ... wel, een van m'n grootste genoegens is om Red Deer binnen te rijden bij avond. Een gezicht om te stelen.

De inwoners van Edson vieren momenteel de vijftigste verjaardag van hun dorp. Luitenant-goeverneur Dr. J. Percy Page arriveerde, begeleid door een erewacht van Mounties, om persoonlijk zijn felicitaties uit te spreken en te praten met de stoere pioniers van het district. Hoogtepunten der viering waren een feestmaal voor 400 personen, community-singing met de Airforce Band en de officiële opening van het mooie nieuwe Provincial Building, dat door velen een symbool is van Edson's snelle opkomst. Het dorp ligt aan de highway van Edmonton naar het beroemde Jasper National Park. In die omgeving wonen ook verscheidene Nederlandse immigranten.

Op 1 October kreeg de Oil Capital haar tweede T.V. zender, het C.B.C.-station C.B.X.T. Er was lang op gewacht! De Edmontonians zitten nu met een verrukt gezicht aan hun toestellen te draaien vanwege de overweldigende keuze die ze hebben: channel 3 of 5. Reeds hoorde ik spreken over de toename in "two-set-families". Niet verwonderlijk, als men bedenkt, dat nu Perry Mason en Mitch Miller's Sing along op dezelfde tijd komen. Er is wel om minder oorzaak een echtscheiding uitgesproken . . .

C.B.X.T. werd aangekondigd als Canada's modernste T.V.-station met de krachtigste zender op dit continent. Het bereikt een gebied van 110 mijl naar alle richtingen en daarmee 44.000 personen, die tot nu toe van televisie verstoken waren. Ook onze Franssprekende bevolking, die groter is dan men in 't algemeen vermoedt, profiteert van de nieuwe aanwinst en krijgt elk weekend de gelegenheid om van Franse programma's te genieten, oh-la-la. C.B.C-president Mr. Quimet beloofde, dat volgend jaar Juli nog twee zenders in gebruik gesteld zullen worden en wel te Grande Prairie en Peace River, waarna dan Alberta van Noord tot Zuid bedient wordt door het C.B.C.-net.

Alberta's University, die tot op heden zelfs door de Albertanen gerekend werd bij de kleinste universiteiten, vertoont tekenen, dat ze deze rangschikking met een verbazende snelheid aan het ontgroeien is. Ingeschreven werden voor dit seizoen meer dan 8500 studenten en aan het bouwen en plannen maken is voorlopig geen einde te zien. Tussen 1963 en 1965 verwacht men n.l. de stormvloed van jonge mensen, die geboren werden in de na-oorlogse jaren en rekent dan op 13.000 studenten. Gelukkig is er plaats in overvloed in en rondom Edmonton, dat met recht trots is op een universiteit, die zo voorspoedig wast in grootte en belangrijkheid.

De nationale leider der Liberale Partij, Lester B. Pearson, bracht een vijfdaags bezoek aan onze provincie, waarbij hij oude vriendschappen, een jaar of zes geleden gemaakt, weer vernieuwde. Dit was hoog nodig, daar zijn partij hier al sinds 1959 geen leider meer heeft en in de Legislature vertegenwoordigd word door zegge en schrijve één zetel. Mr. Pearson bezoch en sprak te Calgary, Banff, Edmonton en was in Camrose eregast op een reusachtige barbecue, waar honderden getrouwen aanwezig waren. Het ging daar vrolijk toe. Alle gasten, Lester inbegrepen, waren uitgedost in westers costuum en 10-gallon hats en peuzelden sappige steaks aan de lopende band. Een aantrekkelijke manier om politiek te bedrijven.

De eerste phase van het werk aan de 65 miljoen kostende dam in de Brazeau River is zojuist beeindigd. Twee passages, waardoor het water stroomde, zijn gesloten en met de vorming van het meer achter de dam is begonnen. Wanneer de Brazeau dam geheel klaar is, in 1964, zal dit meer 17 mijl lang zijn. Enkele lumber companies hebben zich gehaast om al het waardevolle hout uit het vloedgebied weg te kappen. De kleine bomen lieten ze maar staan, die versieren straks de bodem van het nieuwe meer. De dam wordt voornamelijk gebouwd om de waterstand in de North Saskatchewan River (en dus voor Edmonton) te kunnen regelen. Voorts wordt er volgend jaar een electrische centrale gebouwd.

Alberta's eerste, door farmers coöperatief beheerde, veemarkt werd plechtig geopend te Fairview. Het geheel overdekte gebouw werd opgericht aan de oostkant van het dorp en men hoopt, dat hiermede de farmers in het Peace River district voorlopig geholpen zijn. Dit herinnert me aan de delegatie van Russen, die op 't ogenblik door Zuid Alberta reist en onze ranches inspecteert met het plan 325 top-kwaliteit Hereford en Aberdeen Angus stieren en koeien aan te kopen. Nee, niet voor de slacht natuurlijk, maar voor een hoger doel. Hoe jammer, dat we alleen een kans krijgen om hun veestapel te veredelen! Dit import-systeem, toegepast op alle terreinen des levens, zou ongetwijfeld verheugende resultaten opleveren.

De bekende nikkel-company Sherritt Gordon te Fort Saskatchewan verleende voor ruim drie maanden gastvrijheid aan elf ingenieurs uit de Philippijnen. Zij zijn gekomen om het vak af te kijken en zich voor te bereiden voor hun taak in de eerste koperverwerkende plant in hun vaderland, die volgend jaar geopend wordt. Een bijzondere attractie voor hen was een sneeuwballengevecht op de Columbia Ice Fields, zoiets hadden ze thuis altijd gemist.

ALBERTA AAN DE LIJN

(Vervolg van pag. 6)

's Werelds grootste voorraad ijzererts vermoedt men gevonden te hebben in het Hines Creek district. De directeur van de Alberta Research Council maakte bekend, dat onderzoekingen wezen op een potentieel van 1½ biljoen ton. "Dit is geld in de bank voor Alberta!" zei hij. De regering heeft een bedrag van $ 80.000 beschikbaar gesteld voor een proefplant ter plaatse en een studie van de mogelijkheden, waarop het ijzer langs een goedkope weg naar de westkust vervoerd kan worden.

Inmiddels werd begonnen met de constructie van een 38 miljoen kostende papierfabriek te Whitecourt, dat zo'n 120 mijl ten N.W. van Edmonton ligt. Dit werd in die schaarsbevolkte omgeving met instemming begroet. De inwoners van onze provincie zullen het allereerst in de gelegenheid gesteld worden om aandelen in de onderneming te kopen, zo kondigde de directie aan. Een nobele geste! Het enige, dat ons nu nog belet om aandeelhouder te worden, is gebrek aan de benodigde contanten.

Dat de Pine Point spoorweg er ten laatste na veel geharrewar gaat komen, behoef ik U niet meer te vertellen, want alle kranten hebben vol gestaan met de verslagen van de debatten te Ottawa. In Alberta is men blij met de 438 mijl lange lijn van Grimshaw in het Peace River district naar de kust van het Great Slave Lake. Niet alleen, omdat nu de lood en zinkvoorraden daar geëxploiteerd kunnen worden, maar nog meer omdat het Grimshaw district na een wachttijd van dertig jaar eindelijk de spoorlijn krijgt, die destijds aan de eerste settlers beloofd was. Over "achtergebleven gebieden" gesproken.

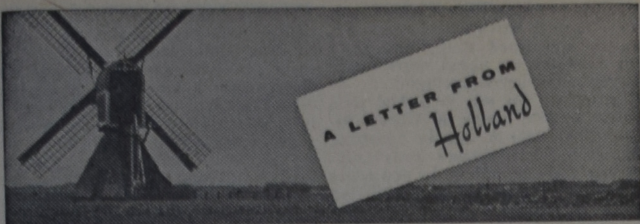
In dit verband mag ik niet verzuimen melding te maken van de tweede nationale Northern Development Conference, die vorige maand te Edmonton gehouden werd. Ruim 300 afgevaardigden uit het gehele land waren samengekomen om het Noorden met zijn rijke en voor een deel nog onbekende bodemschatten te bespreken. Een conferentie als deze zou vijf jaar geleden nog onmogelijk geweest zijn, omdat er nog slechts aan het Noorden gedacht werd als aan "the last frontier". Nu echter richten de ogen van regering, zakenmensen en technici zich steeds meer naar dit enorme en bijna lege gebied. Tijdens de conferentie waren modellen tentoongesteld van monsterlijke grote voertuigen. Een z.g. Big Wheel Transporter is 120 voet lang, heeft wielen van 50 voet middellijn, en biedt onderdak aan een bemanning van 40, die beschikt over een keuken, eetzaal, slaapkamers, badkamers, werkplaatsen en lounge. Elk wiel wordt bestuurd en aangedreven met de kracht van 15 automobielmotoren. Het gevaarte is zo groot en sterk, dat het dwars door een oerbos rijdt, door rivieren en over kloven, zo breed als een highway, alles met een vaartje van 35 mijl per uur. Fabricage van dit aardige dorp-op-wielen kost 1½ miljoen dollar. Een kleinigheid, want de conferentiegangers waren het er roerend over eens, dat er bil- en triljoenen nodig zijn om het Noorden op gepaste wijze te ontwikkelen.

Een kleurrijke figuur onder de deelnemers was de beruchte multimiljoennair Cyrus Eaton, goede vriend van Premier Krushchev, die weer enkele van zijn eveneens beruchte opmerkingen weggaf. Mr. Eaton is zonder twijfel een briljant zakenman; hij maakte enkele practische suggesties in zijn toespraak tot de vergadering, die getuigden van een helder inzicht in de mogelijkheden van het Noorden en ontving daardoor een warm applaus. Zodra deze man echter over politiek begint te spreken, vraagt de toehoorder zich af of hij niet aan seniele aftakeling lijdt. Alle blaam voor alle narigheid in de wereld werd door hem onverbloemd op de schouders van de United States en verwanten gelegd. Toen een reporter hem vroeg of hij zelf dan wel onder een communistisch bewind zou willen leven, antwoordde Mr. Eaton: "I can be quite comfortable, as long as it's not too hot a climate!" Hij vond, dat we hier een vreselijk overdreven voorstelling hebben van de levensomstandigheden der mensen achter het ijzeren gordijn. "They are as happy as clams!" Inderdaad, een treffende omschrijving werd nog niet gegeven . . . Onbegrijpelijk, dat deze heer nog niet geëmigreerd is naar het comfortabele land van de "clams".

Deze opmerking van Mr. Eaton moesten de Albertanen aanhoren, terwijl in hun kranten de eerste advertenties opdoken met de waarschuwing: "Het is nu de tijd om Uw fallout-schuilkelder te laten bouwen!" Terwijl enkele geleerden in het publiek hun mening kenbaar maakten, dat zulke kelders absoluut geen waarde hebben! Kleine man-in-de-straat, zoek jij het maar uit . . . Het Western Command maakt bekend, dat de steden Edmonton en Calgary door de minister van defensie beschouwd worden als "target cities" in geval van oorlog. In de loop van October zullen in de plaatsen Olds (voor Calgary) en Wetaskiwin (voor Edmonton) nieuwe hoofdkwartieren ingericht worden, van waaruit Western Command troepen hulp kunnen verlenen na een luchtaanval. Beide plaatsen worden geacht op een veilige afstand van hun "target cities" te liggen. Ja, het is een goed ding, dat zelfs een minister er nogal eens naast zit met zijn beschouwingen.

Laten we op een vrolijker toon sluiten met de lezers in Alberta eraan te herinneren, dat op Zaterdag 28 October hun laatste kans komt om een ritje te maken op een echte onvervalste stoomtrein. Op die dag wordt C.N.R. locomotief No. 5114 onder stoom gebracht voor een speciale trip van Edmonton naar Camrose en v.v. Het gehele spoorwegnet van West Canada is verdieseld (is dat nog Hollands?) en ook No. 5114 was reeds verwezen naar de oudijzer hoop. Op verzoek van de Model Railroaders organiseert de C.N.R. nu deze unieke tocht naar Camrose, waar de Chamber of Commerce zorgt voor de lunch en een toertje door het dorp. Onderweg wordt vele malen gestopt en heen-en-weer gereden om aan de filmende en fotograferende passagiers gelegenheid te geven opnamen te maken van de locomotief in actie. Tape recorders zullen de toet-toet en hishis geluiden vastleggen voor het nageslacht, dat al dit moois moet missen. Is het niet enig, dat er in onze dolle dagen nog mensen zijn, die zo'n genoeglijke onderneming op touw zetten? Goede reis, No. 5114!

door Mej. Tjits Veenstra

In het proces tegen de Nederlanders Evert Reydon en Lou de Jager in Kiev zijn beiden wegens spionnage veroordeeld tot dertien jaar gevangenisstraf. De foto toont Reydon staande in de beklaagdenbank. Rechts op de foto is nog het hoofd van De Jager te zien.

Het is vandaag 11 oktober, de jaarlijkse dag van bezinning op de verkeersonveiligheid. Deze dag is in 1959 ingesteld door prinses Wilhelmina, zij sprak toen over het leed van de duizenden en duizenden, die tengevolge van de roekeloosheid in het verkeer hun leven laten, van hun nabestaanden en van hen, die levenslang geheel of gedeeltelijk ongelukkig worden. Dit jaar zal het aantal doden bij verkeersongevallen in ons land boven de tweeduizend stijgen. De minister van verkeer en waterstaat, drs. Korthals heeft voor de Bond van Veilig Verkeer vandaag verklaard: "Ik blijf van oordeel, dat alle overheidsmaatregelen tot vruchteloosheid zijn gedoemd, indien in de mentaliteit van vele weggebruikers geen kentering komt, wanneer niet het besef wordt opgewekt of verlevendigd, dat het op deze wijze niet mag voortgaan."

Op 1 november treedt de nieuwe regeling voor de voetganger in werking. De beveiligde oversteekplaatsen vervallen dan, de knipperbollen verdwijnen, de voetganger heeft voortaan voorrang op de zebrapaden. De Bond van Veilig Verkeer, het ANWB en de KNAC zijn een intensieve voorlichtingscampagne begonnen om iedereen op deze nieuwe maatregel in te stellen. In alle dagbladen, in postkantoren, stations, enz. verschijnen grote aanhangborden met foto's en teksten, hoe het straks allemaal moet. Het is echter verontrustend, dat de gemeentebesturen niets doen, er worden geen zebrapaden opnieuw geverfd, geen lantaarns bij donkere oversteekplaatsen aangebracht. Maar wie weet, gebeurt dat tijdens de laatste drie weken nog.

Gisteren is er een hevige vechtpartij geweest op Schiphol tussen onze marechaussee en leden van de Russische ambassade. Een Russische geleerde, de heer Golub, was hier met zijn vrouw en een groep Russische toeristen met vakantie. Hij besloot niet naar zijn land terug te keren en vroeg politiek asyl. Zijn vrouw weigerde bij hem te blijven en wilde terug. De vreemdelingenpolitie had echter haar paspoort, omdat ze eerst wel zou blijven. De politie wilde haar het paspoort op Schiphol terug geven en nodigde haar uit even alleen in een kamertje te komen. Men wilde haar vragen of ze vrijwillig naar Rusland terug ging, want ze stond onder strenge bewaking van leden van de Russische ambassade, zodat het leek alsof ze gedwongen vertrok. Die leden durfden haar geen moment alleen te laten, ze drongen mee dat kamertje binnen. De marechaussee wilde hen tegenhouden. De Russen pakten echter hun landgenote beet en begonnen te vechten. De ambassadeur deed zelf mee. De Nederlanders vochten niet erg hard terug. Enfin, de Russen sleurden mevrouw Golub het kamertje van Aeroflat, het Russisch toeristisch bureau, binnen. Dat gebeurde om ongeveer half twee. De marechaussee stelde het bureau onder bewaking. Een uur later mocht adjudant Veldman binnen komen, hij zei, dat men het paspoort slechts onder vier ogen kon teruggeven (mensenroof is in ons land n.l. bij de wet verboden). De Russische ambassadeur reed heen en terug naar Den Haag om bij minister-president De Quay zijn beklag te doen. Meneer Golub werd naar zijn vrouw gebracht om haar te vragen of ze niet bij hem wilde blijven. Ten lange leste, om half elf 's avonds, is mevrouw Golub dan toch met het vliegtuig naar Moskou vertrokken. Vandaag hebben de Russen ons beschuldigd van mensenroof. Wij houden, volgens hen, meneer Golub tegen zijn wil in ons land, en deze zou een zenuwstoornis hebben. Meneer Golub heeft verklaard, dat hij al jarenlang heeft willen vluchten, maar er niet met zijn vrouw over durfde spreken.

Het geval heeft nog heel wat diplomatieke gevolgen gehad. Nadat eerst twee ambtenaren van de Russische Ambassade Nederland waren uitgewezen, werd tenslotte ook de Russische ambassadeur "persona non grata" verklaard. Waarna op hun beurt de Russen de Nederlandse Ambassadeur in Moskou gelastten te vertrekken.

De militaire rechtbank te Kief heeft de twee Nederlanders Reydon en De Jager, die toen ze met vakantie in Rusland waren, werden opgepakt, tot 13 jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens spionnage. De beide mannen hebben bekend en de namen van enkele van hun opdrachtgevers en van een bekend restaurant in Amsterdam genoemd. Zij toonden berouw. Reydon las zijn slotwoord voor: U heeft volledige bewijzen over mijn schuld en mijn oprechte bekentenis. Ik zou graag willen zeggen dat ik geen haat koester jegens het Russische volk. Als ik om clementie vraag, doe ik dit voor mijn vrouw en mijn kind. Ik maak mij zorgen over het lot van mijn gezin. Ik heb spijt van mijn daden."

De Jager verklaarde dat hij geen berouw had. Hij vond spionnagemethoden oneerlijk en had het spel slecht gespeeld en verloren. "Maar een soldaat, die voor een rechtvaardige zaak vecht, hoeft geen berouw te hebben." Hij zei ook, dat hij gespionneerd had wegens zijn christelijke levensovertuiging. De communistische ideologie is atheistisch en moet worden bestreden.

Beide veroordeelden hebben recht om in hoger beroep te gaan.

Al deze gegevens komen uit een Russisch blad. In ons land gelooft men niet erg in die spionnage. Er is een foto vrijgegeven van het materiaal: het was de apparatuur van iedere gewone toerist. Die zogenaamde bekentenissen zeggen niets, beide beklaagden kenden geen Russisch en moesten gebruik maken van een tolk. Diplomatieke bijstand mochten zij niet ontvangen, zij kregen een advokaat toegewezen. Ten slotte is het vonnis buiten proportie. De Amerikaanse piloot Power, om wie destijds een topconferentie werd afgelast, kreeg 10 jaar. Deze jonge mannen met hun onnozele camera'tjes kregen 13 jaar. Als er in ons land een Rus op spionnage wordt betrapt, en dat is al herhaaldelijk gebeurd, wordt hij simpel het land uitgezet. De Russen maken een opzienbarende rechtzaak en geven zware gevangenisstraffen. Enfin, Nederland is een klein land en wij zullen ons er wel bij neer moeten leggen.

Indonesië heeft het plan van minister Luns om Nieuw-Guinea aan de V.N. over te dragen verworpen, wat wij wel verwacht hadden. Het wil slechts één ding: Nieuw-Guinea zèlf hebben. Onze V.N. vertegenwoordiger, de heer Schuurmann heeft gezegd, dat het jammer is, dat Indonesië zo snel en zonder nadere bestudering van ons voorstel een negatieve beslissing heeft genomen.

Datzelfde Indonesië heeft onze sleepboot Noord-Holland in beslag genomen, omdat het een Grieks schip in nood, dat in hun territoriale wateren voer, te hulp is gekomen. Zeven bemanningsleden zijn van het eiland Samboe, waar ze geïnterneerd waren, naar Singapore gevlucht, De overige zijn toen naar Djakarta gebracht. Achttien daarvan zijn ondertussen vrijgelaten en naar Singapore gezonden. Kapitein Edelenbosch en eerste stuurman Meyer zullen zaterdag voor hun overtreding in Djakarta terecht moeten staan.

Twee Nederlandse juristen, mevr. dr. F. T. Diemen—Lindeboom en mr. B. W. van Houten, beide specialisten inzake de kinderrechtspraak, zijn op het ogenblik in de V.S. om te trachten de 15-jarige negerjongen Preston Cobb van de electrische stoel te redden. Hij heeft een 70-jarige blanke boer vermoord. De Nederlanders bemoeien zich niet met de zaak, omdat de veroordeelde een neger is, maar omdat zij vinden dat een 15-jarig kind niet ter dood mag worden veroordeeld, het beseft nog niet altijd wat het doet en is bovendien nog op te voeden. Zij hebben een lijst met ongeveer 2 millioen handtekeningen bij zich en er heeft zich hier een comité gevormd, waarin o.m. lid zijn expremier dr. W. Drees, V.N. hoogleraar dr. Gesina H. J. v. d. Molen, Eerste Kamerlid prof. dr. A. Querido.

Op 18 oktober start een bijbels televisieprogramma voor de kinderen. De uitzending wordt verzorgd door het IKOR, maar de N.C.R.V. en de K.R.O. werken er aan mee. Men wil voor kinderen van ongeveer 12 jaar de bijbelverhalen zo getrouw en eenvoudig mogelijk verklaren. Ds. C. M. de Vries zal als verteller optreden en gebruik maken van beeldend materiaal dat het Bijbels Museum te Amsterdam beschikbaar stelt. Er komen 2 reeksen, de eerste heeft betrekking op het Kerstfeest, de tweede op het Paasfeest. De uitzendingen worden om de veertien dagen gegeven, begonnen wordt met de geschiedenis van koning David.

Prinses Margriet gaat begin november een jaar aan de Franse universiteit van Montpellier studeren, waarschijnlijk letteren.

De import van levend slachtvee in Nederland via de havens Rotterdam, Amsterdam, Maassluis en Scheveningen ondervindt grote moeilijkheden. De keuringsartsen van de Rijks-veeartsenijkundige dienst hebben n.l. voortaan 't Zaterdags vrij.

Volgens de directeur-generaal voor de middenstand en het toerisme, drs. J. W. H. Wijsen hebben de buitenlandse toeristen ons vorig jaar f 484 millioen in het laatje gebracht. Nederlandse toeristen gaven in het buitenland f 482 millioen uit.

Het eiland Tien Gemeten heeft waterleiding gekregen.

De Christelijk-sociale onderofficierenvereniging heeft geklaagd, dat veel onderofficieren van de Landmacht langer dan veertien dagen met hun beddelakens moeten doen.

Ds. J. H. Sillevis Smit heeft op eigen verzoek eervol ontslag gekregen als hoofdpredikant na een dienst van 20 jaar. Hij is benoemd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw.

Ds. C. M. Overdulve is als eerste missionair predikant door de Gereformeerde Zending uitgezonden naar Roeanda Oeroendi.

De heer C. A. Keuning, directeur van de uitgeversmij. Zomer en Keuning te Wageningen, en medeoprichter van de N.C.R.V., is op 10 oktober te Wageningen overleden.

Talking Business *by D. Van Leeuwen, C.P.A.*

CAUGHT WITH THE CASH

In a recent Income Tax case a small business couple was accused by the income tax auditor of "stealing" money from the cash register, by not recording all cash sales.

I must say that the income tax auditor had his case neatly wrapped up. In an interview with the man and wife he had presented them with a "wash list". Excerpts:—

Weekly amount spent for groceries.
Weekly amount cigarettes, cigars, etc.
Weekly amount candies, etc.
Weekly amount for entertainment, movies, etc.
Amount spent for beauty articles, haircuts, permanents, etc.
Amount spent for clothing for entire family.
Amount spent on trips, vacations, weekends.
Amount spent on hobbies, camera, films, football games, etc.

It would take me too long to copy the whole list, but not many items on which the average family spends cash were forgotten; not the Christmas presents, birthday presents, or dog and cat food.

I must also admit that the income tax auditor was very fair with the people. He did not argue the fact that Mrs. only went to the hairdresser once every three months, although, being a married man himself, he must have been a bit sceptical. Nevertheless, when the list was finally completed it totalled some $3,000.00 of cash spent.

This caused a bit of a problem, because the books only showed personal drawings of $2,000.00 and these consisted mainly of cheques made out for mortgage payments, a T.V. and so on, which had nothing to do with the above "wash list". The only solution seemed to be to assume that the sales must have been higher by an amount of $3,000.00, and that this amount was used for daily living expenses. As a result $3,000.00 was added on to the taxpayer's income for the last two years, and reassessments made including the necessary interest.

These people were not charged with income tax evasion, all they were told to do was to keep better records. Surprising as it may seem, I can imagine that keeping no accurate records may well have been their only fault and that the reassessments could even have been wrong.

Their whole system of bookkeeping (for cash) apparently consisted of writing in a scratch book the "daily take". At the end of the year a total was taken and considered to be the total revenue for the year. They may have known that business was bad, and at the end of the year they added the sales, got their expenses together, added some unpaid bills, and when this rough calculation came to about $2,500.00 profit, they did not bother to look much further. Actually, their poor cash control may have produced a faulty gross sales figure, but at the same time the expenses could have been understated too if the accounts payable should have been higher also at the end of the year, offsetting the extra sales volume. The fact that a person spends $5,000.00 a year does not mean that he earns $5,000.00. He may have been eating up capital. This happens all too often. A man saves $5,000.00, goes into business for himself, and after a few years he is out of it again, minus the savings. In such cases business was not too bad, maybe, but did not provide enough revenue for the owner's living expenses, and so the initial investment disappeared to drawings.

As far as the above tax assessment goes, the taxpayer would have to show that one of the above conditions existed, namely that his sales were indeed higher, but also his non-cash expenses, or that cash to cover living expenses came in from capital sources such as cash savings, loans, etc.

Of course it would be better to avoid these disputes, and keep a good record of all cash transactions. A simple daily cash report showing the balance of cash at the beginning of the day, the daily sales, expenses and private drawings, and the balance at the end of the day, usually suffices. I advise clients to draw a fixed amount weekly for personal living expenses. If it is impossible to do so without an occasional loan, I would still prefer to stick to this procedure by also channeling such loans through the cash reports. This will certainly avoid getting caught with the unexplainable cash.

NIEUWE STUDIOCOMPLEX RADIO NEDERLAND WERELDOMROEP GEOPEND

In het Nederlandse radiocentrum, Hilversum, is in tegenwoordigheid van H.M. de Koningin, woensdag 11 oktober 1961, het nieuwe moderne gebouw van Radio Nederland Wereldomroep officieel geopend. Vrijwel alle leden van het Corps Diplomatique in den Haag woonden de plechtigheid bij.

In het nieuwe gebouw, fraai gelegen temidden van bos en hei, worden dag en nacht de bekende kortegolfuitzendingen in het Nederlands en vijf vreemde talen verzorgd, door een personeelsstaf van meer dan 200 man. Na de officiele openingsplechtigheid onthulde de deken van het Corps Diplomatique, Zijne Excellentie F. X. Baron van der Straten Waillet, ambassadeur van België, een mozaïektafel, met natuurstenen uit rond 60 landen. Met deze landen onderhoudt de Wereldomroep nauwe contacten op het gebied van de directe uitzendingen of de transcriptie. De mozaïektafel is daarvan een sybool.

Bij de opening maakt de directeur van de Wereldomroep, drs. L. F. Tijmstra, bekend dat Radio Nederland een relaydienst is begonnen. Tweemaal per week wordt een programma van 15 minuten in Engels en Spaans uitgezonden met nieuws en commentaar uit de Europese hoofdsteden. Daarvoor is een netwerk van correspondenten beschikbaar. In de Verenigde Staten maken thans reeds een zeventigtal stations en in Latijns-Amerika 110 stations gebruik van deze dienst. De programma's worden ter plaatse opgevangen en onmiddelijk via de zenders van de ontvangende stations in de huiskamers van de eigen luisteraars gebracht.

Naar aanleiding van deze bekendmaking zijn een vertegenwoordiger van een reeks stations in de Verenigde Staten, William G. Harley, President of the National Association of Broadcasters en van een reeks in Mexico, Héctor Manuel Romero, Public Relations Director van Radiodifusoras Asociades, naar Nederland gekomen. Zij waren naar Hilversum gekomen om op een persconferentie het een en ander over deze unieke relaydienst te vertellen. Hilversum is daardoor bezig zich te ontwikkelen tot een centrum van Europese radio-berichtgeving.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Birth-announcements $ 3.00

Engagement-announcements . $ 3.00

Marriage and anniversaries . . $ 4.00

Notifications of death . . . $ 4.00

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

---

100 Acre Dairy Farm

Goed 4 kamer huis met watervoorziening en furnace. Grote barns met ruimte voor 1000 legkippen, 4000 broilers. 32 stuks vee, silo. 2 tractors, combine, McKee Harvester. Bulkcooler. Alle nodige machinerie voor een farmbedrijf. Melkcontract. Lichte grond. Vraagprijs $ 40.000. Down $ 12.000.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

At His appointed time the Lord blessed us with a son:

MARK - DAVID

A brother for Roy - Amse.

Amse & Ans Pel, nee Westra.

Rosedale, B.C.

Grateful unto God we announce the birth of our daughter and sister

HERMA SWANNY

Mr. & Mrs. H. Van Harten
Leonard
Carl

Dundas Hwy., Oakville, Ont.
Sept. 30, 1961.

On Thanksgiving day we received with great joy a son from the Lord

ROBERT PAUL

A brother for Arnold.

Mr. & Mrs. H. Kaemingh.

Oct. 9, 1961.
Port Rowan, Ont.

With gratitude to God we announce the birth of our son

JAMES RICHARD

Mr. and Mrs. J. W. Van Dijk
Billy
Johnny

Scarboro, Oct. 14, 1961.

Het heeft de Here behaagd, op de dag des Heren, tot Zich te nemen in Zijn eeuwige heerlijkheid, onze lieve Man, Vader, Grootvader en Overgrootvader

MARTEN JOLDERSMA,

in de gezegende ouderdom van ruim 80 jaar.

Onder meer was zijn eigen getuigenis: 2 Tim. 4:7 en 8a en: "Jezus Uw verzoenend sterven, Blijft het rustpunt van mijn hart."

Smithville, Ont.:
H. Joldersma—
Beekhuis.
T. Kuiper—Joldersma.
Schoonoord, tijdelijk
Canada:
K. Joldersma.
Scotland, Ont.:
T. Oldengarm—
Joldersma.
G. Oldengarm.
Glenholme, N.S.:
A. Eisses—Joldersma.
J. Eisses.
Port Dover, Ont.:
J. Joldersma.
G. Joldersma—
Beldman.
Mount Hope, Ont.:
H. Joldersma.
S. Joldersma—
Everhardus.
Kleinkinderen en
achterkleinkinderen.

Smithville, Ont.
15 October 1961.

Zo de Here wil hopen wij op 26 October 1961 met onze geliefde ouders en grootouders

FRANS VAN DER KRUK

en

JANNETJE VAN DER KRUK—HOFLAND

de dag te herdenken dat zij 50 jaar geleden in de echt werden verbonden.

Psalm 92.

Monster, Nederland:
C. van der Kruk
N. van der Kruk—Noordam
J. van der Kruk
G. H. van der Kruk
M. S. van der Kruk—
v. d. Kaay
R.R. 2, Brinston, Ont.:
C. Doesburg—van der Kruk
S. D. Doesburg
Sappemeer, Nederland:
G. de Vries—van der Kruk
S. de Vries
Edmonton, Alta.,
10708 - 129 St.:
G. Vlieg—van der Kruk
Peter E. N. Vlieg
en 25 kleinkinderen.

Monster, Nederland.
Molenstraat 43.

On Oct. 22nd, 1961, the Lord willing, we hope to observe the 25th wedding anniversary of our beloved parents:

WILLEM LODEWIJK
and
REINA P. LODEWIJK—RUTGERS

Their thankful children:
Bauke and Ineke
Dick
Douwe
Boukelien.

Red Deer, Alberta.
4206 - 42nd Ave.

Weduwe, met 9-jarig dochtertje, zag zich gaarne geplaatst als

HUISHOUDSTER

Brieven onder no. 1422, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

PETER RHEBERGEN
ACCOUNTANT

Prompt, reliable service. Confidence assured. 18 Glover Road, Box 22, Group # 1, Fruitland, Ont.

For sale:

5 BEDROOM HOUSE

2 bathrooms, modern kitchen. Beautiful landscaped lot (116' x 220'), double garage. Located in Binbrook, 5 miles from Hamilton. Price: $ 12,900 or best offer. Reasonable downpayment. A. Wilting, Binbrook, Ont. OXford 2-4548.

Planning to move to

TORONTO?

Please contact Mr. H. JURRIUS, 17 Jardine Pl., Weston, Phone CH 7-8456, who will be pleased to give you full information regarding living-quarters.

---

100 Acre DAIRY FARM

with 2 barns 30' x 60' & 2 silos. Barn and silo full of feed. 42 can bulk cooler, milk contract. 34 cows, 29 heifers. Full line of mechanized equipment. A large 10 room house with inside conveniences. The property is situated a few miles from the Christian Reformed Church and School.

Only $ 10,000.00. Cash down.

Contact:

MARTIN DEVOS
"Realtor"
119 Lock Street East
DUNNVILLE, ONT.
Phone 671 or Res. 552

Representative:
JOHN McCOMBS, R.R. # 8,
Dunnville, Ontario.
Evenings call 870-M-1.

FARM FOR SALE

in Lindsay Area. 126 acres, 95 workable. 7 room frame house. Hydro in all buildings, water in barn. For further information contact Mrs. P. A. Ottens, Dunsford, Ont.

Jongeman, 27 jaar, zoekt

CORRESPONDENTIE

of kennismaking met net meisje uit Z.W. Ontario. Brieven onder No. 1421, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

ONGEHUWDE MAN

voor boerderij. Moet goed kunnen melken. Aanvangsloon $ 150 per maand. Schrijf vóór 1 Nov. 1961 naar Mr. Bos VandenBerg, R.R. 6, Galt, Ont., of bel 621-8349, Galt.

Gevraagd voor direct in gezin met 4 kinderen een

HUISHOUDSTER

om taak van moeder over te nemen. Leeftijd 30—40 jaar. Adres: Joh. Tilstra, 2117 - 2nd Ave. N.W., Calgary, Alta. Phone AT 3-3077.

Als een sprookje werkelijkheid wordt...

Reeds lang gekoesterde droomwensen kunnen nu in vervulling gaan. Ziet U deze meubelen? Dit is slechts een greep uit de vele mooie kamers van onze collectie.

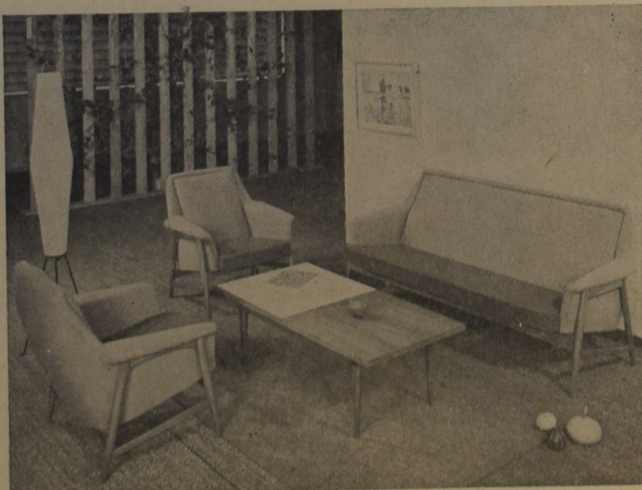
Door de meest bekwame vakmensen gemaakt.

Zeer elegant, echt comfortabel. Van geolied teakhout en bekleed met zuiver wollen stoffen in elke gewenste kleur.

Echt meubelen om trots op te zijn !

Wij zullen U graag behulpzaam zijn bij het verwezenlijken van Uw plannen. Vakkundige voorlichting, die wij U geheel vrijblijvend geven, kan U daarbij van veel nut zijn. De inrichting van Uw huis is bij ons in goede handen. In onze showroom hebben wij een grote sortering geïmporteerde bankstellen, eetkamers, slaapkamers, losse fauteuils, salon- en bijzettafels, lampen, overgordijnstoffen enz.

Ruime keuze in geimporteerde wollen karpetten. Een passend karpet voor elke kamer en beurs.

KOMT U EENS KIJKEN?

DE BOER'S Furniture Import

4899 Yonge Street, WILLOWDALE, ONT.
BA 5-3446

GEOPEND 9—9 — ZATERDAGS 9—6

FARMS! BUSINESS! FARMS!

55 Acre CHICKEN RANCH: Present capacity is 30,000 broilers, modern buildings, completely automatic feeding and watering. 10 room home, 10 acres of fruit, full line of implements, a real going concern. Asking price is $ 86,000.00.

50 Acre CHICKEN FARM: Capacity 14,000 broilers, 8 room house, full line of machinery, sickness forces the sale. Asking $ 32,000.00.

MINK RANCH and FRUIT FARM: 15 acres, 7 room house, cold storage, meat grinder etc., excellent well kept farm. Asking $ 30,000.00.

BAKERY: Business and equipment, choice location in St. Catharines. $ 2,100 monthly turnover. Asking $ 11,900.00.

For these and others, please call or write to

ALBERT DE JONGE
WE 5-6518 or MU 5-4241

FOWLER Real Estate Limited
195 KING STREET ST. CATHARINES, ONT.

BOEKEN

op elk gebied bij

Kuntz & Vanderiet
1375 Weston Rd., Toronto 15
Tel. RO 3-1831 (CH 7-9336)

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

MUFFE KELDER?

Ongeverfde keldervloeren en -muren kunnen muffe geuren ontwikkelen als ze niet regelmatig schoongemaakt worden. Hier is een manier om ze schoon en fris te maken: Los een busje Gillett's Lye op in een emmer water. Breng deze oplossing aan met een oude bezem of borstel. Het verdrijft afdoende de muffe geur die veroorzaakt wordt door schimmelvorming en meeldauw. Herhaal deze behandeling minstens tweemaal per jaar. Meer recepten voor het gebruik van Gillett's Lye, waardoor U tijd, werk en dollars besparen kunt, vindt U in een gratis boekje van 64 pagina's. Schrijf aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke Street W., Montreal, Que. (Adv.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Port Alberni, B.C. en te Cornwall, Ont., G. Ringnalda te Lindsay, Ont.

te Dundas, Ont., Rev. Andrew Cammenga te Grand Rapids, Mich.

te Nobleford als Missionary voor Indonesië, Rev. Jacob Boonstra van Grand Rapids, Mich.

Aangenomen

als Home Missionary voor Grande Prairie (Edmonton I roepende gemeente) Rev. D. C. Bouma van Moe, Australië.

Bedankt

voor Kitchener, Ont., A. Cammenga te Grand Rapids, Mich.

voor Wyoming, Rev. D. J. Scholten te Brantford, Ont.

OUDERLINGEN- EN DIAKENENCONFERENTIE VAN DE CLASSIS TORONTO DER CHRISTIAN REFORMED CHURCHES

De meeste ambtsdragers in bovengenoemde kerken zullen wel abonnee zijn van Calvinist-Contact, vandaar deze opwekking al vast.

Op 28 October a.s. wordt in de Christian Reformed Church van Clarkson de najaarsvergadering gehouden van ambtsdragers en oud-ambtsdragers. We hopen te kunnen beginnen om 10 uur. Ds. J. Kuntz van Orillia zal spreken over "de les van een vergeten rapport", daarbij doelend op het Rapport Stand Geestelijk Leven der Gereformeerde Kerken in Nederland. Ds. Kuntz hoopt daar uiteraard opmerkingen aan te verbinden voor het leven in onze kerken. U ziet daarvoor ook zijn artikelen in "Church and Nation". Een der ambtsdragers van de Christian Reformed Church Toronto I hoopt over een ander onderwerp te spreken, dat op de agenda nog nader zal worden aangekondigd.

J. Brouwer

Mr. & Mrs. D. Hesseling wish te announce the marriage of their daughter

CHRISTINE

to

Mr. MARTIN HERREWIJNEN

the Lord willing on Friday, October 27th, 1961 at 7.30 P.M. in the Immanuel Chr. Ref. Church of Simcoe, Ont.

Rev. J. Vriend officiating.

Future address:
204 Owen Street, Simcoe, Ont.

HEGGER-COMITE

Een onzer lezers schreef ons, dat hij graag wilde bijdragen aan het Hegger-Comité, doch dat het juiste adres hem niet bekend was.

Voor het geval meer lezers dit wensen te weten, laten wij het hieronder volgen:

Hegger Committee,
Box 71,
Brampton, Ontario.

SCHOOL NIEUWS

OPENING CHRISTIAN SCHOOL ST.THOMAS, ONT.

Wednesday August 30, 1961 we had an opening ceremony in the Dutch Language at which Rev. G. Bilkes had a very inspiring message "Een ding is nodig".

On Saturday September 2, 1961 we had the official opening with friends and delegates from different Societies and also members of the City Council including the mayor Mr. V. A. Barrie, who also presented the Board with a gift. More gifts were received from other friends also. The speaker for the afternoon was Rev. L. Van Dellen who pointed out very clearly the need of Christian Education for our children. Our Principal Mr. H. Marissen gave a short address and said that he would do his utmost to make our school a success with the help of the other two teachers. We have sixty-eight children attending the school and we are very thankful to God who has made it possible to give our children a Christian Education and has blessed our efforts in reaching this very important goal.

The children who are attending the school sang a couple of hymns at the opening which was appreciated by everyone.

The President thanked everyone present for their attendance and also those who have helped in the finishing of the school building, with their free labour. After the mayor officially opened the school building, all those present were asked to inspect the building and get aquainted with the teachers.

D. de Ruiter, secr.

YOUNG PEOPLE SOCIETIES

REPORT OF THE FALL RALLY OF THE EASTERN ONTARIO LEAGUE

of Y.P.S., held on Monday, Oct. 9, 1961., in Athens, Ont.

While Pembroke, Renfrew and Cornwall were guests in Athens for the weekend, part of the Montreal Society enjoyed hospitality in Brockville.

Get-togethers on Saturday and Sunday evening proved to be a wonderful preparation for the Rally, which started at 3 o'clock Monday afternoon.

The vice-president Ralph Mulder opened the meeting with reading Ps. 145 and leading us in prayer, after which we sang "Take my life and let it be".

The sing-song was led by Harm Lottering from Montreal after which Dorothy Veenstra gave a report on the Convention held in Los Angelos, Cal.

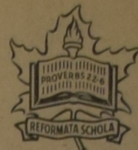
The Annual Entertainment Contest was held and offered quite a few hearty laughs. Cornwall became the proud winner of the trophy, while Athens came second.

After a short recess, supper was served in the basement of the Chr. School building. Rev. Beukema from Renfrew was toastmaster, and provided the necessary aid to a good digestion, namely laughter.

We gathered again in the Chr. Ref. Church of Athens at 7:15. Dinie Reuvers of Athens offered the prelude after which Ann Bierman read Joshua 1:1—9 and Nick Frans offered prayer. Roll call was held and a collection for the Y.C.F. was had.

After an inspired hymnsing, Ralph Mulder introduced our guest seaker Rev. Sibley from Lisbon. Rev. Sibley spoke on our Rally theme "Horizon's Unlimited". The speaker, through examples of Time Magazine, showed us that the World's Horizon is still very limited. Frightening pictures appear on the world's horizon, but if we want to keep our horizon unlimited, we must go back to the command in Genesis, "Be fruitful and multiply, and subdue the earth". All our talents must be used to God's glory, and His Glory should be displayed through our works. God's Grace provides unlimited horizons for us.

In reply to this address we repeated the Apostles Creed in unison after which we sang Ps. H. 429. A "thank you" was extended to the Athens Y.P.S. for the hospitality provided, and after the closing by Rev. Sibley, 200 inspired young people returned homeward.

DE CHRISTIAN SCHOOL KALENDER VOOR 1962

De "Christian School Herald" heeft voor de tweede maal een maandkalender uitgegeven. Toen in 1960 besloten werd voor het eerst een kalender uit te geven, die geheel gewijd zou zijn aan de christelijke school, tastte men nog in het duister hoe op de verschijning daarvan zou worden gereageerd. Niemand was daaraan nog gewend en het kostte dan ook wel enige moeite om de kalender van 1961, die in een oplaag van 3000 exemplaren was gedrukt, te verkopen. Intussen was echter wel gebleken, dat de "christian school calendar" een plaats zou veroveren in onze gezinnen. De medewerking en belangstelling voor de nieuwe kalender voor 1962 hebben dit duidelijk getoond. Op het moment dat wij dit schrijven heeft men in Hamilton reeds 220 kalenders verkocht, hetgeen betekent dat de Hamilton Calvin Chr. School reeds een winst maakte van $ 88.00. Kleinere plaatsen doen daar niet voor onder. Strathroy Christian School had eerst 80 kalenders besteld, doch drie dagen later kwam er een telefonisch verzoek om 120 kalenders meer te sturen. De Fruitland Christian School, die slechts enkele weken open is, verkocht reeds 150 kalenders. Zo zouden wij kunnen doorgaan.

Hieruit blijkt wel, dat met weinig moeite over het gehele land propaganda voor onze scholen kan worden gemaakt, een propaganda die op deze wijze het gehele jaar voortduurt en duidelijk laat zien wat door Gods genade door onze schoolverenigingen is verricht. Bovendien wordt door de verkoop een extra verstrekking van de kas der schoolvereniging verkregen.

Wij zouden nu een tweede druk van de kalender voor 1962 willen maken. Het is alleen erg moeilijk te zeggen, hoeveel exemplaren wij zullen moeten laten maken. De schoolverenigingen zouden ons een grote dienst bewijzen door ons omgaand te berichten hoeveel kalenders zij nog zouden kunnen plaatsen. Indien gewenst willen wij graag een proefexemplaar zenden.

Doe ons een genoegen en schrijf dadelijk aan de

CHRISTIAN SCHOOL HERALD
212 Seneca Ave., Hamilton, Ont.
P.S. U kunt ons ook bellen (collect) onder Mount Hope OS 9-4947 (Jan Bevaart).

(Ingezonden mededeling.)

Koninklijke Commissie voor Publicaties beveelt maatregelen aan om Canadese Periodieken te steunen

In de herfst van 1960 werd een driedelige Koninklijke Commissie door de Federale Regering benoemd teneinde uit te vinden waarom buitenlandse tijdschriften met hun 'Canadese uitgaven" zulk een groot gedeelte van de Canadese dollar voor advertenties ontvangen. Mr. H. Grattan O'Leary, directeur en uitgever van het Ottawa Journal, werd benoemd tot voorzitter der commissie en Mr. John George Johnston, vertegenwoordiger voor Toronto voor de voorlichtingsdienst, en Mr. Calude Beaubien, vice-president voor 't advertentiewezen van de Aluminum Company of Canada, werden benoemd als leden der commissie.

De Federale Regering, in haar ernstig streven om een bepaalde identiteit voor Canada op te bouwen, vroeg om de vercanadezing der industrie, der belegging en der natuurlijke bronnen teneinde de vooruitgang van Canada als een individueel land te bevorderen. Overeenkomstig dit streven werd de commissie ingesteld om uit te vinden waarom het voornaamste gedeelte van de Canadese advertenties werd betaald aan buitenlandse publicaties. De bevindingen van de O'Leary Koninklijke Commissie werden vastgelegd in een rapport van 263 pagina's.

De commissie verklaarde: "Slechts een ware Canadese pers met gevoel voor Canada en direct verantwoordelijk aan Canada, kan ons de critische analyse, de geinformeerde verhandeling en het open gesprek geven die onontbeerlijk zijn in een souvereine maatschappij". Zij protesteerde dat zij niet tot doel had om een schutshaven of schuilplaats te stichten voor Canadese periodieken en nog veel minder een heiligdom voor middelmatigheid te scheppen; . . . dat een Canadese periodieke pers behept met een bekrompen, dweperige vaderlandsliefde niet waard zou zijn om gered te worden".

In haar voorstellen om een einde te maken aan de "onredelijke" bedreiging van de Amerikaanse periodieken die 75% beslaan van de tijdschriften die Canada leest, heeft de commissie de volgende aanbevelingen gemaakt:

Het adverteren door Canadese firma's dient beperkt te blijven tot Canadese periodieken. Belastingwetten dienen te worden gewijzigd zodat Canadese adverteerders niet langer geoorloofd zouden zijn om van hun inkomstenbelasting de kosten van adverteren gericht tot Canadese lezers in een tijdschrift door buitenlanders beheerd "waar dan ook gedrukt" zouden kunnen aftrekken. Als resultaat daarvan zouden de kosten van adverteren in tijdschriften uitgegeven in de Verenigde Staten en bestemd voor de Canadese markt, ongeveer worden verdubbeld. De commissie drong er op aan dat de douanewetten zouden moeten worden herzien teneinde het importeren van elk tijdschrift te verbieden tenzij het "geen advertenties bevat waarvan men kan aannemen dat het de beschikbaarheid van een product of de service in Canada weergeeft".

Het beheer van tijdschriften met Canadese advertenties dient in Canadese handen te zijn. Geen Canadees tijdschrift dient een concessionair of "op andere wijze nagenoeg hetzelfde te zijn als een periodiek gedreven en beheerd buiten Canada".

De Commissie rapporteerde dat van de 287 Canadese periodieken die sedert 1920 worden gepubliceerd niet minder dan 211 hebben moeten stoppen.

De Canadian Weekly Newspaper Association nam op zijn conferentie in Halifax een besluit waarbij een beroep werd gedaan op de Federale Regering om de aanbevelingen van de O'Leary Koninklijke Commissie over te nemen. De Canadese Periodieke Persvereniging stond eveneens gunstig tegenover het rapport terwijl zowel de Toronto Star als de Montreal hun goedkeuring te kennen gaven.

Er is ernstige kritiek geleverd op het rapport en een der kritieken verwees naar "de persvrijheid", doch de Koninklijke Commissie heeft geen enkele restrictie, van welke aard dan ook, op de redactionele inhoud van enige publicatie voorgesteld, daarbij zich losmakend van dergelijke kritiek.

De twee voornaamste buitenlandse publicaties met Canadese edities zijn Time en Readers Digest die het grootste gedeelte van de advertenties in een buitenlandse publicatie ontvangen. Het bedrag dat in 1960 aan Amerikaanse periodieken werd uitgegeven wordt geraamd tussen $ 8.000.000 en $ 9.000.000.

Ons standpunt in deze betwiste aangelegenheid is dat wij menen dat Canada als souverein land het recht heeft en in feite verplicht is om de verantwoordelijkheid te dragen om onredelijke concurrentie te weren en daarbij de periodieke pers van dit land te beschermen. Het genomen initiatief om handelend op te treden in deze aangelegenheid zal ongetwijfeld lof ontvangen van alle uitgevers in Canada, die de stand van publicaties in Canada wensen te handhaven en naar verbetering van hun publicaties en de vooruitgang van dit land streven.

Toen het rapport aan de kamer werd voorgelegd, zei Minister President Diefenbaker "De Regering zal nauwkeurig de aanbevelingen bestuderen in het licht van zijn streven om een gezond en sterk 'canadianism" aan te kweken.

De Koninklijke Commissie heeft een onpartijdig en grondig werk verricht — laten wij hopen dat haar aanbevelingen spoedig van kracht zullen zijn.

Wist U

— dat U, wanneer U de wielen van Uw auto laat spinnen, U de weg polijst en de gladheid van de weg verergert?